

Učenici pucak školice

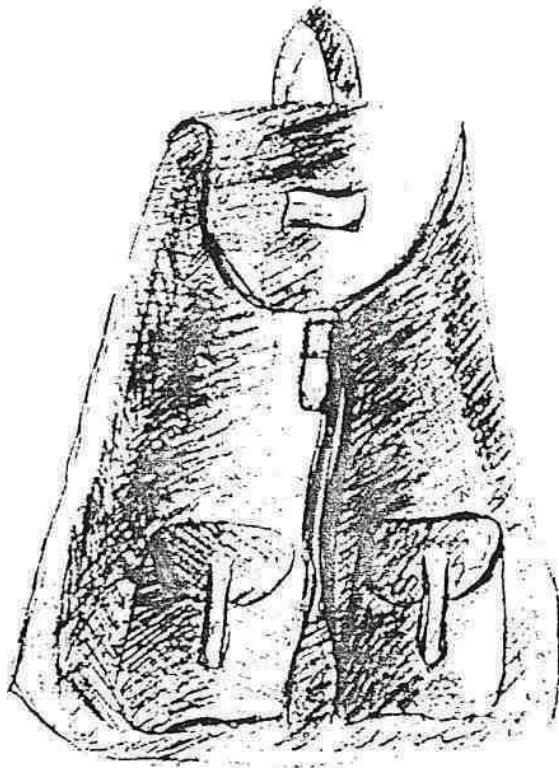
ŠKOLSKA GODINA 1996//97.

BROJ 2

LITERARNO NOVINARSKI LIST
Osnovne škole Matije Gupca Gornja Stubica

Hm... a gdje mi je
ta Gornja Stubica?

Marina Sviben, VIII.a

SADRŽAJ:

(ili gdje je kakva stranica)

1. Od prašnjave Spomenice do GLOBE stranice.....1
2. Stranica legendarna.....2
3. Stranica zavičajna.....3
4. Stranice godišnje.....4 - 9
U našem listu možete vidjeti sva četiri godišnja doba odjednom
5. Stranice razmišljanja.....10 - 11
Osobe koje znamo, volimo, koje nam trebaju, o kojima razmišljamo
6. Stranice kroničarske.....12 - 22
U nekoliko stranica prelistajte sva prošlogodišnja događanja u školi, pripojite se svih datuma koje smo obilježavali
7. Stranice pokretne.....23 - 24
Gdje smo bili kad nismo bili u školskoj zgradbi
8. Stranica natjecateljska.....25
Kratak pregled natjecanja
9. Njemačko-engleska stranica26
Wir dichten und denken /
Say it in English
10. Stranice maštovite.....27
Čitajte c čudesnim svjetovima koje mašta pronalazi svugdje oko nas

DRAGI ČITATELJI!

Prošla je, eto, još jedna školska godina. Godinu dana smo stariji, pametniji, mudriji.

Naš školski život ove je godine izmijenjen za jednu veliku novost. Naša škola uključena je u svjetski GLOBE program, o čemu možete pročitati već na prvoj staranici lista.

Prolistajte i prokomentirajte ostale stranice - vidjet ćete da su sačuvane mnoge uspomene, vidjet ćete da su i ove godine mali i malo veći pisci i novinari marljivo radili.

Na kraju ponosno naglašavamo da je i ovaj drugi broj LIPINOГ PUČKOŠKOLCA u potpunosti "sastavljen" u informatičkoj učionici naše škole i da je vaše uredništvo upoznalo mnoge tajne kompjutorskog programa Microsoft Publisher pomoću kojeg je list pripremljen za umnožavanje. Bili bismo nepravedni kad ne bismo zahvalili i našoj tajnici koja je marljivo iskopirala svih 300 primjera lista.

Ako smo koga izostavili - neka ne zamjeri. Dogodine bit ćemo još bolji!

Uredništvo

UREDNIŠTVO:

Odgovorna urednica:
Ines Krušelj-Vidas

Uredništvo:
Filip Dremptić, V.a
Danijel Hanžek, V.a
Danijela Gudan, VII.a
Ivana Junković, VII.a
Tino Moštak, VII.a
Dragan Pavlović, VIII.a
Goran Perešin, VIII.a
Ivan Šenjug, VIII.a

Likovni rad naslovnice:
Goran Perešin, VIII.a

Priprema za tisak:
uredništvo lista i učiteljica Ines
Krušelj-Vidas

Tiskano u 300 primjera.

USKOČITE U VREMEPOV!

ŠKOLSKA SPOMENICA

Mnogi od nas imaju svoje tajne ili javne dnevниke, spomenice. Ne znamo jeste li znali, ali takvu vrstu uspomena čuva i naša škola. Njezin dnevnik zove se Spomenica.

Ove školske godine konačno smo iz Školskog muzeja u Zagrebu uspjeli dobiti kopiju naše stare Spomenice (koja se od 1963. tamo čuvala). Iz prašnjave kutije izašla je na svjetlo dana knjiga starija od sto godina. Za one koji ne znaju, naša škola postoji od 1863. godine.

Zavirit ćemo u školsku prošlost i pročitati nekoliko bilježaka koje su zapisali bivši učitelji naše škole još u prošlom stoljeću.

Školska godina 1877/78.

Školska godina 1877/78. započela je Dne 1. studena 1877 službom božjom i sazovom Duha svetoga.

Pošto je premeštenjem prijašnjega učitelja Makse Jurčića ostalo mjesto učitelja u Gor. Stubici koncem rujna prošle godine izpraznjeno, imenovala je Visoka kraljevska zemaljska vlada, odiel za bogoštovje i nastavu, na prijedlog ovog mjestnog školskog odbora, svojim odpisom od 30. prosinca 1877. broj 7101 učiteljem Gornjostubičkim Vjekoslavom Salterom dojakošnjeg učitelja u Vel. Ravnu, koji bje dne 3. ožujka službeno za-

prisegnut, a svoje novo službovanje dne 15. ožujka kao početkom II. polugodišta.

Prvo polugodište ove školske godine povjeri ovo mjestni školski odbor obuku mladeži duhovnom pomoćniku Gornjostubičkom gospodinu Mirku Ožegoviću uz podpunu učiteljsku plaću 33 for. i 33 1/3 nov. mjesecno.

Zdravlje mladeži bilo je ove školske godine povoljno, nu polazak osobito u

ljeto doba gdje su si roditelji pridržavali djetcu kod svojih domaćih poslova u vrieme poljske radnje, te su upotrebljavali bud za pašu, bud za čuvanje kuće i za iste radnje - bio je loš. Zareka marljivu polazku bijaše dakako ona stara i poznata već u obče, naime: siromaštvo, odaljenost i nehajstvo za napredak.

Ponešto o društvenom životu onoga vremena i uključivanju škole u isti:

Dne 30. studena 1876., bio imenovan mjestni nadzornik, a mladež ga svetčano proslavi. Bila najprije kod mise, a poslije sva in carpore s narodnim barjakom do njegove župne kuće, te mu izreko u ime svojih drugovah učenik IV. razreda Mirko Kemfela čestitku, zatim izpjevala mladež djačku pjesmu od Lj. Varjačića. Tom prigodom darovao je ovoj školi mjestni nadzornik gosp. Andro Čizmek 10 for. da postane ova škola članom društva sveto Jeronimskoga. A učenik pako dobio 1 forintu, što je ganuto govorio. Učitelj pako opet srdačno hvali, mjestnom nadzorniku na tom za školu i za mladež, te kliče Bog dao višeputih tako!

Za sada toliko. U idućem broju LIPINOG PUČKOŠKOLCA moći ćete pročitati još poneku pričicu iz školske Spomenice.

NAŠA GLOBE STRANICA

Vraćamo se našim vremeplovom u sadašnjost, ali tema o kojoj ćemo govoriti vezana je zapravo uz budućnost. Uz budućnost našeg planeta. Doista, i naša škola ima udjela u tako važnoj stvari. Od ove školske godine zahvaljujući svjetskoj računalnoj mreži INTERNET naša je škola uključena u GLOBE program.

U okviru programa GLOBE (Globalno učenje i opažanje za dobrobit okoliša) učenici mjeru i bilježe podatke iz neposrednog okoliša (meteoroške, hidrološke, biološke) i upućuju ih u američku znanstvenu bazu gdje se

pristigli podaci obrađuju i koriste za bolje razumijevanje i tumačenje kako globalnog okoliša, tako i lokalnih specifičnosti. Veća je važnost učeničkih mjerena i opažanja jer će omogućiti bolje razumijevanje, tj. provjeru satelitskih snimaka na Zemlji, a posebno bolje razumijevanje odnosa između klime, sastava tla i vegetacije. Sudjelujući u ovom programu učenici dolaze do novih spoznaja o okolišu i razvijaju pozitivan stav prema prirodi koja nas okružuje. Ideju programa GLOBE obrazanju je američki predsjednik Al Gore na Dan planeta Zemlje 1994. godine. Tijekom 1996. godine oko 3 000 škola iz cijelog svijeta uključeno je u program i preko 150000 podataka o

okolišu upućeno je u znanstvenu bazu podataka.

Zamolili smo našu GLOBE učiteljicu Sanju Knezić da nam ukratko ispriča kako je teklo uključivanje naše škole u taj međunarodni projekt. Evo što smo doznali:

Nakon obuke GLOBE učitelja u Zagrebu skorije vrijeme prate se i u rad su se uključili i količine oborina (otkatko učenici). To su članovi je postavljen kišomjer. Grupa Mladi geografi. Kako ponosno napominjemo se od njih zahtijevala veća da smo 15. 11. 1996. bili odgovornost, mjerena su prva osnovna škola iz preuzeli učenici osmog razreda Andrej Šagud i podatke u centralno računalo Stjepan Razum. Oni su nalo u Coloradu. Osim najprije pratili naoblaku, a toga, preko GLOBE pošte zatim, kad je postavljena dobili smo čestitke i pisma kućica s termometrom, i s željama za upoznavanje podatke o temperaturi. U njem iz cijelog svijeta.

GLOBE Schools Interaction

Os Matije Gupca

Matije Gupca 2
49245 Gornja Stubica
Croatia

Phone : 385-49-289-164

FAX : 385-49-289-164

Principal : Zeljko Popović

GLOBE Teacher : Sanja Knežić

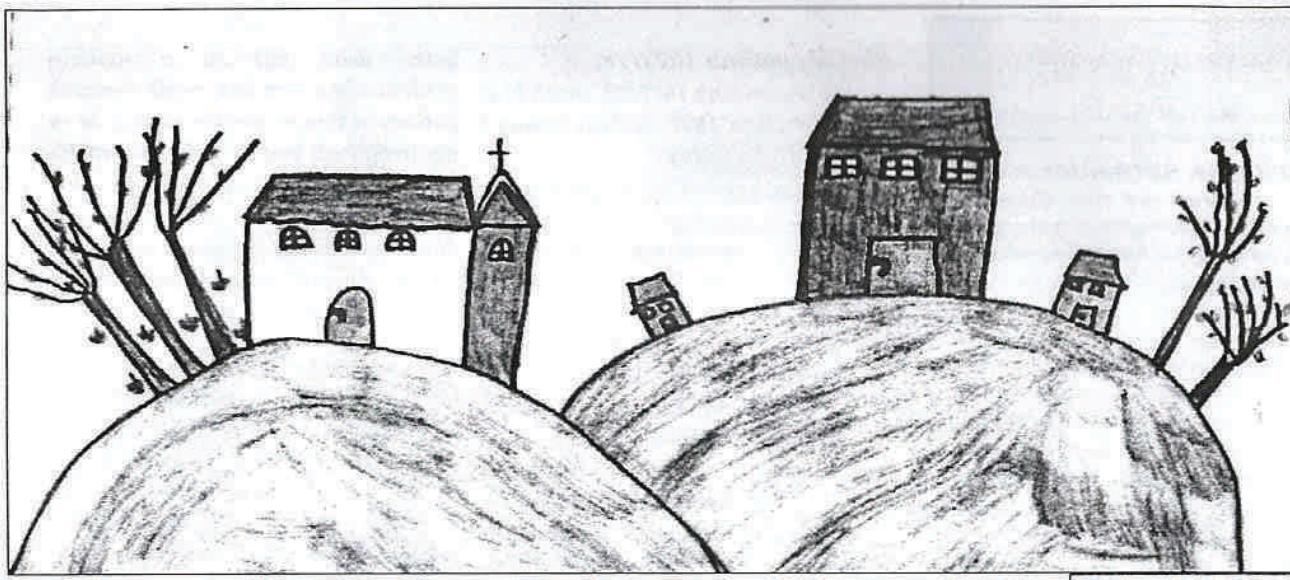
Latitude : 45 deg 58.67 min North

Longitude : 16 deg 1.33 min East

Elevation : 199 m

NOAA Forecast Systems Laboratory, Boulder, Colorado

Martina Ruk, II.b

O MATIJI GUPCU

O Matiji Gupcu postoji jedna legenda, da on sjedi s vojnicima oko stola u jednoj zatvorenoj gori, i kad mu brada naraste, da je može sedam puta omotati oko stola, brdo će se rasvoriti i on će s vojnicima izaći. Po njemu je prozvana i lipa Gupčeva. Stara je oko 400 godina. Zbog nje dolaze mnogi turisti. Matiji Gupcu je u čast njegove hrabrosti podignut brončani spomenik, kojeg je izradio Antun Augustinčić.

Vlatka Hren, VII. b

SEKIREVO SELO

Kad su Turci osvajali naše područje, priča se da su nekoj kući ostavili zlatnu sjekiru, a u toj kući je bila košaar sa pčelama. Kada je vojnik došao po sjekiru, pčele su se oslobostile i ubile svojim ubodima vojnika, a kada su (pčele) izašle iz kuće, počele su ganjati ostale vojnike i oni su ostavili oružje i zlatnu sjekiru. Kad je došao princ, on je uzeo sjekiru i zakopao je negdje i zato se Sekirevo Selo zove Sekirevo Selo.

Nikolina Čehko, VII.a

KARIVAROŠ I SEKIREVO SELO

Uz povijest su vezana i mnoga sela, pa tako i Karivarоš i Sekirevo selo. O njima postoje mnoge priče. Za Karivarоš se kaže da su ga tako prozvali Turci jer im se nešto loše dogodilo. Karivarоš na Turskom znači "crno selo". Za Sekirevo Selo se kaže da su Turci tu ostavili sjekiru pa su se vratili po nju. Po tome je selo dobilo ime.

Tomislav Kelemen, VII. b

MOJE SELO MODROVEC

Priča se da je jedna djevojka Modrenka prala rublje u Modruš rijeci. Jednog dana ugledao ju je neki vlastelin i on se u nju zaljubio. No, jedan vlastelin se nije mogao oženiti za seljanku. Iako su se jako voljeli, ta ljubav se nije mogla ostvariti. Ipak su se oni potajno sastajali i bili sretni. Ali kada su to njegovi roditelji saznali, udaljili su Modrenku od njega. Mladi vlastelin je za njom tugovao, ali nije znao gdje se ona nalazi. Poslije je nije više nikada video, ali je njegova ljubav još uvijek trajala. Nadao se da će se Modrenka vratiti. Tražio ju je, ali ništa. On je tada u njezinu čast i u ime ljubavi nazvao selo Modrovec.

Valentina Klančić, VII.a

JEDAN DAN U LEPOJ VESI

Ujutro je u Lepoj Vesi najljepši izlazak sunca. Njegove zrake prodiru kroz gustu, sada već zelenu šumu. Tako je hladovina, a ipak sunce. Svako jutro mi donosi bezbroj bisernih kapljica rose sa zelenih vlati trave i proljetnog šarenog cvijeća. U proljeće je sve najljepše i najčarobnije; sve se budi i u mom selu počinje novi život. Livade i brežuljci su zeleno-žuti, zeleni od mlade svježe trave, a žuti od velikih raskošnih maslačaka. Sad, kad su voćke doobile nježne bijele latice, izgledaju kao da se na njih nabralo inje. Uvijek se osjeti lagani povjetarac što mi raznosi kosu, a i pjev ptica je vrlo česta pojava. Iz šuma do mene dopire miris mekane mahovine koja izgleda kao najljepši šumski sag.

Navečer je pak najljepši zalaz sunca. Nebo prekriju plavo-ljubičasti oblaci dok ne nestanu iza gore. Svaka pčela prestane zujati, a cvijeće nježno spusti glavicu na mehani jastuk i zaspí.

Danijela Gudan, VII. a

PO MOM KRAJU

Zapadno od Medvednice, pod vedrim nebom,
smjestilo se moje malo selo - Hum Stubički. Prekrasna
brda i doline najljepša su obilježja mog sela. Zrak je
uvijek čist i svjež, a sunce nas neprestano obasjava.
Šume, potoci i livade najljepši su u proljeće kada se
priroda budi i kada se selo posebno ističe zbog velikih
cvjetnih stabala voćaka.

Anita Španec, VII. b

MOJ ZAVIČAJ

Moj zavičaj
je pun briegov.
Po bregima
rada bežim,
rožice dišim.
I kada na jednuoga
najlepšuga zajdem
tu svoj dom najdem.

Martina Ruk, II.b

ZA ME LJEPŠEG KRAJA I ZEMLJE NA SVIJETU NEMA

Moj je kraj Hrvatsko zagorje. Nalazi se u sjeverno-zapadnom dijelu domovine Hrvatske. To je nizinsko-brežuljkasti krajolik. U njemu ima mnogo bistrih potočića koji veselo žubore, mnogo zdravih, zelenih šuma u kojima skladno pjevaju ptice. U tim šumama žive i plašljive srne, lukave lisice, a dolete i šarenii leptiri. U zelenim šumama rastu raznovrsne jestive i otrovne gljive. Na zelenim malim brežuljcima se nalaze vinogradi. U njima se užgaja bijelo, crno i crveno grožđe.

Moji susjedi s voljom i ljubavlju plijeve, obrezuju, gnoje... U hrvatskom zagorju rastu i voćnjaci. U njima rastu stabla šljiva, krušaka, jabuka, trešnja... Ti voćnjaci vrlo često stradaju od vještih dječjih ruku. U vrtovima raste mnogo vrsta povrća: krumpir, mrkva, grašak... Na njivama raste pšenica, kukuruz... Taj kraj je vrlo plodan. Ljudi se bave poljoprivredom i stočarstvom. Štruklji, makovnjača, orehnjača, purica s mlincima: zagorski su specijaliteti.

U proljeće se jabuka u mom dvorištu okiti bijelim cvjetićima, a proljetno sunce gije sve jače. U ljetu je vrućina nepodnošljiva, za nas ljudi, ali i za životinje. U jesen vojska šarenog lišća pada sa stabala. U zimi je sve zaleđeno i mimo. Moja se domovina zove Hrvatska. U njoj nisam rođena, ali ipak mislim da je lijepa, zanimljiva i jedinstvena. Ona ima surih planina, zelenih ravnica, jedinstvenih biljaka i životinja i prelijepo Jadransko more. Volim sve životinje koje žive u hrvatskom zagorju (osim purice koja mi je draža u pećnici nego živa).

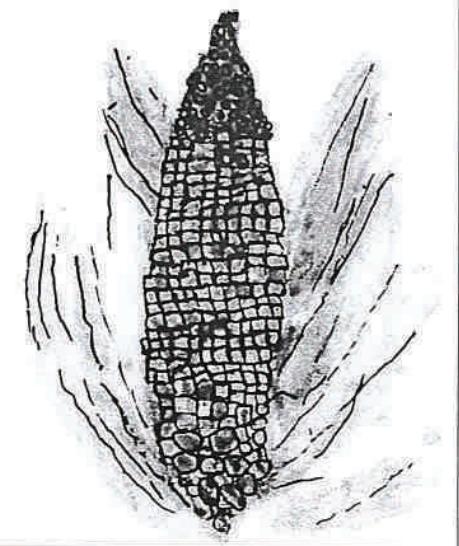
Slika iz hrvatskog zagoja: purice se šepure, koke ključaju kukuruz, sunce zalazi, djeca se igraju...

"Zašto ne može ta idila vječno trajati?"

(Fran Mažuranić)

Martina Mikulić, IV. razred
PŠ Dobri Zdenci

Matija
Hučić,
IV.a

MOJ ZAVIČAJ

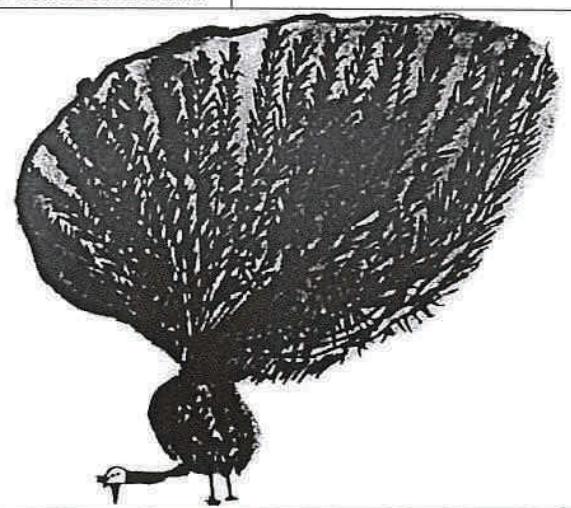
Između predivnih zagorskih bregova smjestila se Gornja Stubica. Gornja Stubica je vrlo poznato mjesto u povijesti Hrvatske.

Među najvećim turističkim atrakcijama ističe se Gupčeva lipa. Prema staroj predaji Gupčeva lipa stoji na istome mjestu još iz doba Matije Gubca i seljačke bune. Stara priča govori da su se Matija Gubec i njegovi hrabri podanici sastajali pod lipom i dogovarali se o ustanku na feudalce. Na uzvisini nasuprot Gupčevoj lipi nalazi se visoki brončani spomenik Matiji Gupcu kojeg je izradio poznati kipar Antun Augustinić. Reljefne ploče koje su oko kipa prikazuju život seljaka u vrijeme feudalizma i tijek seljačke bune. Pokraj spomenika se nalazi dvorac grofova Oršić, poznate plemićke obitelji kojeg su seljaci kupili i pretvorili u Muzej seljačkih buna u kojem se stalno događaju izložbe.

Ja volim Gornju Stubicu, ne samo zbog njezinih znamenitosti, nego zbog prelijepog prirode pitomog zagorskog kraja.

Ivan Skušić, VII. b

Ivica Mucak, II.a

RAZGOVOR S VALOM

Sjećanje na prošlo ljeto

Jednog sam dana sjela uz obalu. Čula sam šum iz daljine. Preplašila sam se i rekla: "Tko si ti? Kako se zoveš?" A šum mi je odgovorio: "Ja sam val, razbijajući stijena. Kad se ja pojavit, bolje da svi bježite!" Na to mu ja kažem: "Ja se tebe ne bojam. Ti si obična voda puna soli!"

"Ne, ne, ja nisam obična voda, ja sam snažni val!" Zatim je val htio pokazati svoju moć, te je krenuo s pučine prema meni, ali dolazeći sve bliže meni njegova moć je slabiла. Kad je došao do mene, toliko je oslabio da me je samo malo poprskao. Kad se malo stišao, ja sam mu se počela smijati i rekla: "Nisi me uopće uplašio, samo si me malo poprskao." Kad je to val čuo, rastužio se i otišao.

Dok je odlazio, rekao mi je: "Vratit će se ja već, a kad budem došao više neću biti tako slab, nego će sve razbiti." A ja mu odgovorim: "Čekat će te svakog dana! Zbogom!"

Ivana Sačer, V.b

Ivana Haramustek, II.b

LJETO

Toplo more!
Puno veselih, malih i velikih kupača.

Maja Hanžek, V.b

PRAZNICI - UKRATKO

Završila je škola, ali još sam bio zabrinut kakva će biti ocjena. Kad sam kući donio peticu, tad su veselo počeli praznici. Pošto su moji roditelji imali posla na kući dopustili su mi da odem s tetama na more blizu Zadra.

Bilo je lijepo sunčano vrijeme. Bilo nas je puno: bratići Ivan, Nikola, Mario i Josip, dva tetka, dvije tete, baka i ja. Bila je pješčana plaža. U vodi smo se igrali loptom, ronili i plivali. Našom igrom ispunjena brzo su prošla tri tjedna i veselo sam došao kući. Kad kuće se puno radilo i ja sam puno pomagao. Kuća je dobila novi krov. Ponovno sam išao s roditeljima na more u Pulu.

I tako su prošli praznici i opet je počela škola. Sretan sam što će opet vidjeti stare prijatelje i naučiti puno novih stvari.

Marko Đurđević, III.a

ŽUTA PRIČA

U šumu se došljala žuta jesen. Uzela žuti kist i žute boje i pobojala lišće. Žuto lišće je počelo otpadati. Kesteni su požutjeli. Pokraj kestena sjedio je mali žuti zeko i slušao žute ptice kako pjevaju žutu pjesmu. Ptice su pjevale i gledale kako je sunce žuto.

Marija Hren, II. a

RAZIGRANI VJETAR

Počeo je puhati vjetar. Puhao je, puhao i uzeo je svoju staru gitaru, kako staru. On je svirao, a list je plesao, plesao pa i otplesao.

Goran Brlobaš,
literarna grupa

JESEN

Jesen boji krošnje,
i stvara im nošnje.
Lišće pada,
ko nebeska stada.
Vjetar jako puše,
žirevi se suše.
Kiša pada,
zdravije nam strada.

Vlasta Đurina,
literarna grupa

JESEN

Sakrilo se sunce.
Lastavice lete
na topli jug.

Maja Hanžek, V.b

RUJANSKO JUTRO

Ujutro sam se probudio. Vidio sam jesen. Čuo sam da mi netko šapuće: "Dodi, da se igramo." Pogledao sam kroz prozor i vidiо kako lišće pada s drveća. Divio sam se tomu, jer je izgledalo kao da lišće pleše po mojoj dvorištu. Sunce se probijalo kroz maglu. I dalje sam promatrao taj ples. Sunce se pojavilo, a grane su počele veselije tresti to svoje žuto lišće. Sve je bilo žuto. Najradnije bih izasao van i počeo trčati po tome lišću. Ali i ovako je drveće tužno gledalo svoje listove kako ga napuštaju. Došla je jesen...

Tomislav Kelava, IV. a

JESENJE JUTRO

U jesensko jutro brzo se budim. Svjež zrak i kapljice rose brzo razbude moje pospane oči i moje usnulo lice. Kada vidi kapljice rose na travi, potrcala bih bosa. Moje dvorište izgleda kao ogledalo posuto zlatom, a ruža izgleda kao da je u staklenoj kugli; daleka, lijepa, mirisna i neodoljiva.

Valerija Benko, IV. a

ŠIŠA KIŠA

Kiša lije
kišobran se smije
kiša pljušti
lišće šušti
kiša pada
ptica strada
kiša lijeva
auto pjeva
kiša curi
vjetar je juri
kiša hip
pjeva sipi
kiša kaplje
gasi baklje
pada kiša
lišće šiša
kiša pada
i sve nosi
a uskoro i
snijeg donosi !

Mario Brlobaš,
III. b

PJEV JESENJEG VJETRA

OSAMLJENO STABLO

Šetam dvorištem i gledam prirodu u jesen. Najednom mi vjetar otpuše misao, pa čak i pogled, u jednu dolinu gdje raste tužno i osamljeno stablo. Ugleđavši ga upitam ga zašto je tužno. Ono uzdahnvši tužnim glasom reče: "Ljeto me ogrijalo, jesen razveselila, a vjetar razočarao." Tužna lica upitam zašto ga je vjetar razočarao. Ono mi odgovori: "Vjetar me razočarao zbog toga što mi je otkinuo svo šarenilo što sam imao, pa sam ostao gol."

Ja sam lišće koje je bilo na tlu stavila na stablo pa se opet razveselilo i s vjetrom pomirilo.

Sanja Sviben, literarna grupa

Martin Pavaljić, II.b

RUJANSKI LIST

Jednog rujanskog jutra kroz prozor svoje kuće promatrala sam kako pada lišće s drveća.

Magla je bila gusta i polako je padala kiša. Žuto lišće tužno je ležalo na mokroj zemlji. Izašla sam na dvorište, sagnula se i podigla prozebli list. Ugrijala sam ga u ruci, a on me nekako tužno i umiljato gledao kao da mi se želi zahvaliti. Polako sam ga pustila na zemlju u srcu osjećajući nekakvu bol.

Bila sam svjesna da se listu ugasio život i da ga više nikad neće biti.

Ivana Čulig, IV. a

Ivana Anušić, III.b

JESEN U MOM DVORIŠTU

Pogledala sam kroz prozor i vidjela kako se vjetar poigrava lišćem i tihu šumi. U voćnjaku su plodovi jabuka i krušaka bili zreli. Iz kotline se počela polako dizati magla, a iza nje pojavili su se tmurni oblaci. Vjetar je stao, lišće je prestalo šuštati. Počela je kiša, prvo sitna, a zatim gusta. Jesen je odjednom postala tužna. Gledala sam tužno kroz prozor kako kiša natapa cvjetne gredice. Cvijeće se žalosno povilo ispod teških kapi. Ali odjednom kao da se nešto pomaklo ispod uvenulog lišća. To je bio jež. Svojim mladuncima tražio je zaklon od kiše.

Sanja Pušec, IV. a

PJEV JESENJEG VJETRA

Lišće šušti,
Glasno kao kad kiša pljušti.
Vjetar jako zavija
I grane tanke svija.
Svaki list je skoro već pao
I vjetru veliko zadovoljstvo dao.
Vjetar lebdi i pjesmicu pjeva:
I dok je sunce i kada sijeva.
Sada novu baladu sklada,
Dok list po list ponovno pada.

A s vjetrom su došle i jesenje kiše,
A u srcima je hladno;
Sve tiše i tiše.

Danijela Gudan, VII. a

JESENSKE MISLI

POZDRAV JESENI

Tmurno je. Magla svuda oko nas. Uvlači nam se pod kožu. Prohladno je. Jesen je tu. Umorni i još sneni penjemo se uz brijeđ. Naše odredište je Gorščica.

Svuda vlaga. Skrećem pogled na više, u krošnje drveća. Sve je prošarano sa stotinu boja. Prelijevaju se pastelnii tonovi, no najviše se ističe zlatno-žuti sjaj. Tu i tamo kapne pokoja kaplja vraćajući me u stvarnost. Sve, baš sve ukazuje na njenu prisutnost, prisutnost jeseni. Lišće opada sa grana i stvara meki tepih. Šumi pod koracima naših nogu još mokro od rose i blatrjava od kiše. Koračamo tiho. Da nema tih veselih povika razuzdanih dječaka i njihova zadirkivanja, bilo bi odviše mirno. Misli mi lutaju. Dok koračam, bude se u meni oprečni osjećaji. S jedne strane oni radosni zbog obilja zlatnih plodova koje donosi jesen, a s druge strane tužni zbog otpalog lišća, ogoljelih grana, tmurnih dana i ... Ne napušta me osjećaj prolaznosti. Jesen, upravo ona je pravi dokaz toga. Podseća nas kako sve ima svoj kraj, sve umire. List je danas zelen i svjež, a sutra već uveo i žut. Čaroban je taj krug koji se ponavlja. Tjera nas na razmišljanje.

Već umorni od hoda, svaki obuzet svojim mislima primičemo se cilju. Još malo, još samo malo i evo nas. "Evo, tu smo!" poviće netko. Sve moje misli i sanjerenja o jeseni ostadoše duboko u meni.

Magleni plašt nestao je, a da nisam ni primjetila. Po nebu se vuku oblaci. Suncu ni traga...

Sviben Marina, VIII.a

GROJZDIJE

Ptiček na grani popevaju,
grozdeki v trsiju dozrevaju.
Jesen je došla rana.

Slatki moj grozdek, žuti i crni,
bumo te zubali
i veselo v košaricu metali.

Moj deda bu ga z mašinu
mle
moštek bu curel
i finuga vina bu imel.

Irena Lešković,
PŠ Hum Stubički

Nikola Ruk, III.b

GROJZDIJE

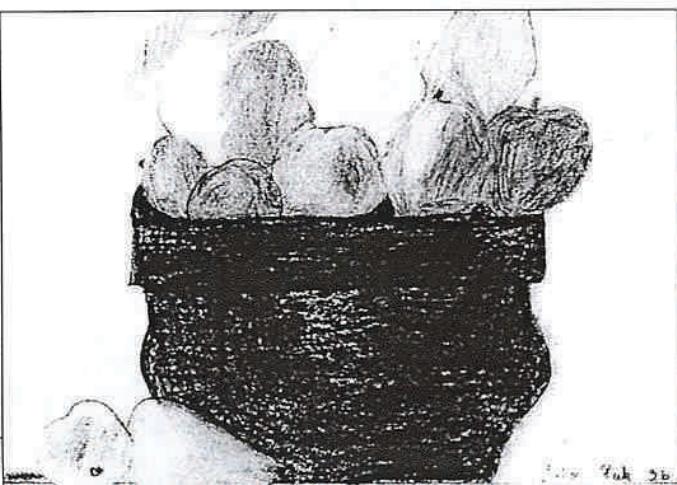
Došla je jesen vu naše trsije.
Grojzdje slatke i slasne težaki
mi bereju.

A ja kak tlč, skačem
od trsa do trsa pak si mislim:
teri je slajši i bolši, ne znam
ni sam.

Ali ipak se mi jake liepe diši.
Ijem biele, ijem črne, a osa za menu
same zuji.

Grujzdje moje, još male si tu,
a onda buš vu kleti i vu lagvu
kak mošt
čakale da dojde Sveti Martin
i da nam dupelja vine.

Dubravko Lešković, III.r
PŠ Hum Stubički

BERBA GRUJZDJA

Subotu sam s tatu išla kleti. Oprali sme kace, sudiče, putu, cedič, lakumicu, muljaču, hampere i sve priredili za zutra. Došla je nedjelja. Jutre me je tata zbudil i išli sme s traktorem kleti.

Kad sme došli, odma su gore došli naši prijatelji i ruđaci. Počeli sme brati. Trsje je udaljene dva brega od moje hiže. Moja strina je počela pupievati: "Zorja je, zorja, beli je dan, beli je dan..." I mi sme skupa ž nju pupievali. Tak sme jake brali da moj tata nije mogel nujstiti pute. Murali sme mu puzvati još jenega pumagača. Nabrali sme jenu tonu grujzda, pak sme ga zmljeli i unda je naš posel bil gotov.

Za tie vrieme moja mama je doma nasukala prave dumače riezance i kuruzni kruh. Brže sme došli dima. Kad sme se najeli, si skupa sme si zapupievali. Stric je k tomu dunesel još i harmoniku. Moži, kak su moži, su se male zapili, a mi deca sme bili veseli kuj je još jedna berba grujzda gotuva.

Marina Labaš, VI.a

ZIMA ZIMA ZIMA...

DOŽIVLJAJ RUKAVICA

Bile jednom rukavice Sunčica i Mrazić. Cijelo ljetu su se dosadivale u ormaru. Došla je zima. Rukavice su osjetile hladnoću. Došli su njihovi dani. Počeo je padati snijeg. Veselile su se igri na snijegu. Djeca su trebala imati rukavice. Mali vlasnik Sunčice i Mrazića, dječak Zlatko, potražio ih je. Kad ih je izvadio iz ormara, rukavice su bile presretne. Kad je Zlatku završila škola, djeca su se malo grudala. Sunčica i Mrazić su bili sretni jer je to bio njihov prvi veseli doživljaj nakon sparnog ljeta u ormaru.

Ana Lešković, III.a

BIJELA PRIČA

Zima bijela stiže i u ruci nosi kist i bijelu boju. Bijeli tepih prostrla na žuti i voćnjak odjednom postan bijeli. Grane pune snijega, a na vrhovima bijeli led. I tako bijela zima okiti drveće za bijeli Božić.

Maja Ilinić, II.a

Josip Pasanec, II.a

ZIMA NA ZAGORSKIM BREŽULJCIMA

Lijepe male bijele pahuljice padaju po zagorskim brežuljcima. Snijeg je sve veći i veći. Brežuljci postaju bijeli, sanjke se vade van i djeca odlaze na sanjkanje.

Bio je poseban subotnji dan kad se selo presvuklo u bijelu svečanu haljinu. "Mama, vani pada snijeg!" usklknula sam veselo. Djeca u mom selu tog su dana pošla na sanjkanje. I ja sam bila s njima. Tako smo se veselili. Bilo je padanja, mokrih hlača, majica i čizmica, naše veselje bilo je veće od svih zagorskih brežuljaka. Cijeli dan smo se sanjkali i radovali, a kad je pala noć svi smo otišli kućama.

Ujutro, kad sam se probudila, više nije bilo snijega. Samo ga je još malo ostalo na krovovima kuća koje su izgledale kao kristal koji besprjekorno sjaji na zrakama sunca.

Martina Petrović, IV. a

SAONICE

Pao je prvi snijeg. Bio sam jako uzbuden. Odmah sam krenuo na tavan. Saonice kao da su bile spremne krenuti i vidjeti prvi snijeg. Bile su uzbuđenje i radosnije nego ja, kao da su oživjele. Već su i skakutale od radosti. Sva su se djeca čudila mojim saonicama. No, moje saonice su dalje skakutale i veselile se prvom snijegu. Bile su najbrže i uvijek su prve stizale na cilj. Kad smo se umorili, krenuli smo kući. Sad moje saonice više nisu bile vesele nego tužne. Cijelim putem su jadikovale.

Tomislav Haramustek,
literarna grupa

Dana 22. studenoga 1996. g. negdje oko 13 i 30 u Gornju Stubicu spustio se prvi ovođeni snijeg.

Danijela Gudan, VII.a

ZIMA U MOME KRAJU

Iako kalendarski nije počela, u mome kraju izgleda kao da je sredina zime.

Zima je selo ognula bijelim snježnim pokrivačem. Posvuda se osjeća njezina prisutnost: u veseloj galami djece koja se spuštaju sa snježnih padina bregova svojim saonicama. I meni zima pruža veliku radost. Najljepše mi je kad se ujutro probudim i pogledam kroz prozor.

Tada sam očarana jutarnjom zimskom ljepotom. Čitava priroda mi se čini kao snježna kraljica ogrnuta prekrasnim bijelim ogrtičem od milijun pahuljica. Sunce obasjava taj ogrtič, te se čini kao da je od bisera. S prvim jutarnjim zrakama sunca svi se bude i ustaju iz toplih kreveta. Stariji idu na posao, a djeca još mamurna od sna, u školu. Kad se vrate, stariji hrane život i odmaraju se, a djeca uživaju u zimskom ugoda: sanjakaju se, skijaju, grudaju i rade snjegoviće.

Ja volim zimu, ali priznajem, ljepše mi je promatrati iz tople sobe kroz prozor.

Ana Kovačić, V. b

SAONICE

Saonice moje žure,
kao munja jure,
Preko starih dolina
da je to milina.
Ali moram pazit
da se ne poskliznem;
ne bi bilo dobro
da snijeg poliznem.

Vlasta Đurina, III. a

SNIEG

Opal je snieg,
posipal je duol i brieg.
Nametal je hiže
i najavil da zima stiže.

Prekril je poute
i zakril njive žoute.
Sat je se biele;
grad i sele ciele.

Tomislav
Haramustek, VI. a
literarna grupa

ZIMA V SELU

Došla zima v sele,
sve se oko hiže mele.

Babica pri šporetu sedi
i same jogen gledi.

Dedek lulu kadi
i kupicu v ruke drži.

Deca od veselja
skačeju
i sanjke za sobu
navlačiju.

Cela obitelj na večer
sedi
i v hiže televizor gledi.

Ivana Čulig, IV. a

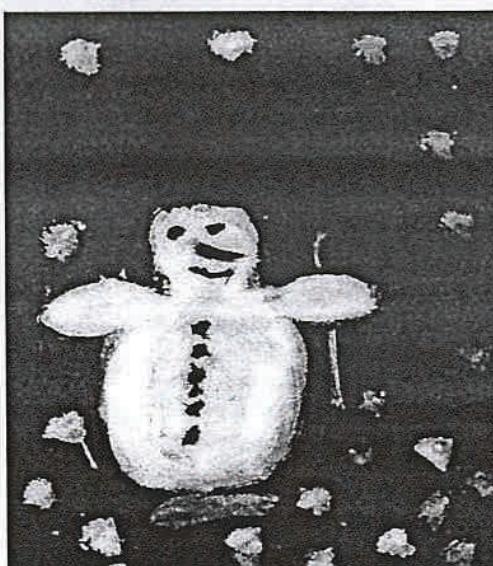
MOJ SNJEŠKO

Bila je zima. Zahladilo je i počeo je lepršati bijeli snijeg. Odlučio sam izaći da napravim snjegovića. Obukao sam se i pošao.

Najprije sam napravio veliku grudu i pažljivo je oblikovao. Na tijelo sam mu stavio kamenje kao gumbe. Napravio sam manju grudu i to mu je bila glava. Na glavu sam mu stavio crveni lonac. Umjesto očiju sam mu stavio kamenje, a za nos mrkvu. Napravio sam mu ruke i u njih gurnuo metlu. Činio mi se ozbiljan pa sam mu napravio nasmiješena usta od kamenja. Za vrat sam mu stavio šal. Nazvao sam ga Snješko. Snješka sam ostavio ispred kuće. Bio je lijep. Ušao sam u kuću. Sav sam bio mokar. Presvukao sam se.

Moja obitelj i ja otišli smo k baki. Tamo smo bili dugo. Kad sam se vratio, video sam da je Snješko cijeli. Izgledao je poput zaposlenog čovjeka. Shvatio sam. Moj Snješko je čuvao našu kuću dok smo bili na putu. Bio sam sretan.

Ivan Novina, III.b

Andrej Galoić, I.b

IZ DNEVNIKA DANIJELE GUDAN

15. ožujka 1997.

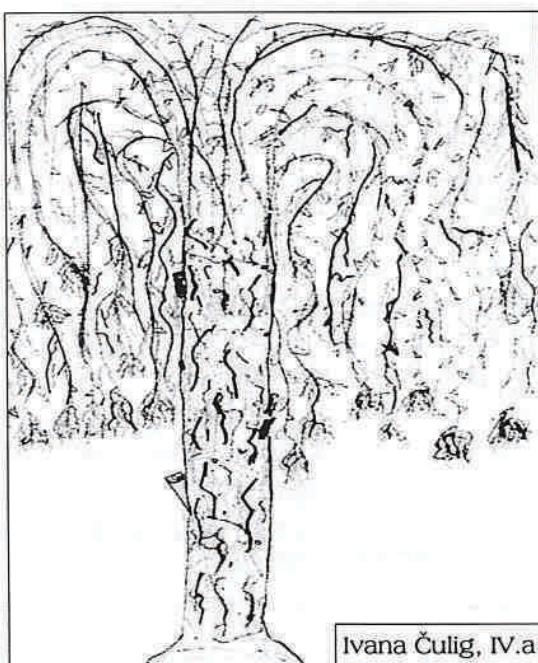
Proljeće nam je sve bliže. Na to su nas podsjetile zelene šume, šarene livade, žurni potoci, mnogobrojno cvijeće, ptice i žarko sunce na razigranom plavom nebu. Cijela se priroda ponovo budi i rađa još jedan život - novi život.

Završio je još jedan školski tjedan, pa je dan bio savršen za istraživanja po šumi. Ujutro me probudilo sunce, a svježe kapi rose na mekim zelenim vlatima trave blistale su i divile se svojim raskošnim haljinama od dragulja. Poslijepodne sam krenula u šumu. Oko sebe sam nalazila i brala šareno cvijeće. Pošla sam dalje jer me opojni miris mlade mahovine privlačio poput sile. Došla sam do neke šikare i prestrašila se jer je nešto kraj mene zašukalo. Naglo sam se okrenula jer sam mislila da je to zmija ili gušter. Na moju sreću bila je to samo bespomoćna sjenica. Kad sam je htjela uloviti, nije ni pokušala

bježati. Dugo sam se pitala zašto, a onda sam se zainatila i potrcala za pticom. Vidjela sam da joj je jedno krilo slomljeno pa mi je bilo žao što sam je lovila. I njene žarke boje perja podsjetile su me na proljeće. Uzela sam pticu u ruke i nježno je pogledala. Ona je tiho zacvrkulala kao da me moli: "Spasi me!" Nisam imala srca da je ostavim tu, bespomoćnu i gladnu, te sam je uzela kući. Mama se iznenadila kad je vidjela da imamo gostu. Odmah sam joj ispričala cijelu priču i ona se pobrinula za hranu i smještaj male ptice.

22. ožujka 1997.

Svanula je subota. Čim sam otvorila oči i pogledala kroz prozor - vidjela sam kako je vani sve bijelo. Snijeg je prekrio sve krovove, voćke i čitavo dvorište. Jabuka je izgledala kao da je dobila prve proljetne bijele cvjetove. Kasnije, oko podneva, granulo je toplo sunce i otopio se snijeg. Nažalost, cijeli sam dan provela u krevetu zbog gripe, pa nisam mogla uživati u ljepotama svoga dvorišta i voćnjaka.

Ivana Čulig, IV.a

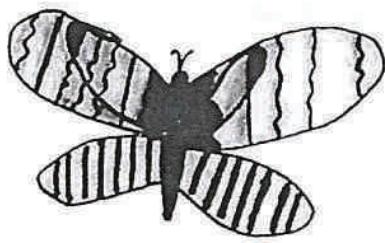
BREZA

Lijep je sunčan zimski dan. Breza čuči u malom predvirom parku s drvećem. Tužna je jer ju je napustila smedasta haljina protkana lišćem. Od tolike tuge granje joj se objesilo. Bijaše slaba i promrzla od ciče zime, a još joj se povjetarac smijao poigravajući se njezinim dugim bijelim granama.

Ove se godine, kao i svake godine, održava bal drveća, a breza ga jako voli. Kad se breza sjetila bala, zaplakala je jer je na trenutak pomislila da ga neće biti jer se pahuljice nisu spustile na zemlju da joj sašiju haljinu. Tada se bijele pahulje spuste i u tenu sašiju brezi sjajnu, bijelu i blistavu haljinu poput dragulja. Breza je bila presretna jer će se bal ipak održati. Sunce je, da brezi poljepša haljinu, protkalo zlatne niti svojim sjajnim zrakama.

Bal je završio. Brezina haljina se otopila.

Martina Petrović, IV.a

Miro Putak, I.b

NA LIVADI

U proljeće vjetrovi
vode svoje trke,
a vjetar sudac
samo frće brke.

Zvončić zvoni
zvon, zvon, zvon
što njegova pjesma
ima lijepi ton.

Ljubičica bijela
tako je smjela
ničeg se ne boji
nego svoju bijelu haljinu kroji.

Šafran stoji
i laste što nebom letе
broji

Tratinčica mala
u travi je cvala
i ljepotom se svojom
nadimala.

Maslačak se kao dukat
zlati
između zelenih vlati.

Potočnica raskošnica
plava je, proljetna,
svi je vole jer
nebeske je boje.

Literarna grupa

ĐURĐICA

Đurđica je bijela.
Stanuje u šumi.
Kad je netko ubere,
miriši
u vazi.

Ivana Novina, I. a

Ivana Grden, II.b

DOŠLO JE, DOŠLO PROLJEĆE...

PROLJEĆE

Stiglo je proljeće
u naše selo.
Obojalo je voćke
u zeleno i bijelo.
Travka do travke
polako se budi
i za suncem žudi.
Jaglaci su prvi
podigli glavu
dozivali za sobom
zumbule plave.
Procvaо je prvi cvijet
iz kojeg pčele sakupljaju
prvi proljetni med.
Žuto sunce
se tako veselo smije
i svakim danom
nas sve bolje grijе.

Ivan Cinčić, II. r.
PŠ Hum Stubički

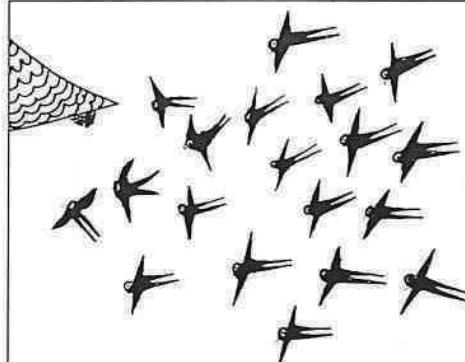
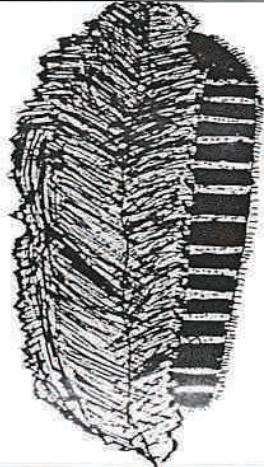

Katarina Sviben,
I.b

GUSJENICA

Na grančici gusjenica
listić gricka.
Doletjela ptica,
gusjenicu odnijela
i svog malog ptića
nahranila.

Suzana Čmarec, II.b

Ana Jakšić, I.b

ZREO MASLAČAK

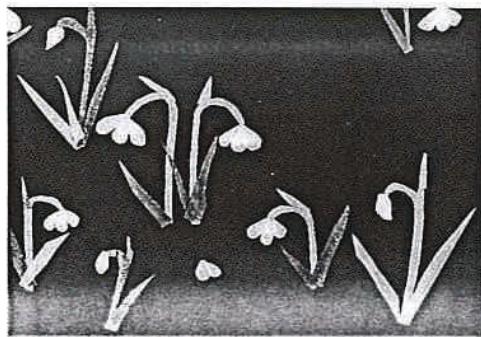
Ovo je priča o maslačku. Ali, da bi
to bila prava priča o maslačku, moramo
početi od njegovog klijanja.

Dakle, bilo je jednom sjeme
maslačka. Leglo je u meku zelenu travu.
Jednog lijepog, sunčanog, proljetnog ju-
tra, čim se probudilo, sjeme je osjetilo da
raste. Svake minute pola milimetra.

Malo, po malo, sjeme se razvilo u
maslačak. Kosa tog maslačka je bila
žutija od afričkog sunca, a neurednija od
plasta sijena. I tako, vrijeme je prolazilo i
maslačak je ostario. Kosa mu je osijedjela
i napuhnula se. Po danu je sličila malenoj
pahuljastoj loptici, a po noći malom
lampašu. Svjetlila je bijelim sjajem kao
Mjesec, ali naravno, još bijelje. Na žalost,
maslačkova kosa je bila jako slaba. Prvi
vjetrić odnio mu je trećinu frizure. Poslije
vjetrića je došao dječak. Otrgnuo je cvijet
i puhnuo mu u kosu. Kosa se pretvorila u
sjemenke i razletjela se na sve strane, a
dječak je bacio sada gologlav i maslačak
na zemlju.

Maslačak je s tugom razmišljao o
tome kako je gologlav, ali se umiro mišljу
kako je on dao život za tisuću drugih.

Vlasta Đurina, III. a

Suzana Čmarec, II.b

ONA

Sreo sam je u snu. Bila je nježna poput perja. Njezine oči bile su pune svježine. Njezina kosa je poput široke duge što izlazi poslije kiše. Za mene ona je sve. Bez nje ne bih mogao živjeti. Kad je vidim i kad je se prisjetim, osjećam se uzvišeno, neopisivo. Volio sam je, volim je i voljet će je svim svojim srcem u snu i u stvarnosti. Ona je zapravo san koji se ostvario.

Danijel Klanjčić, VII. a

MOJ DJED

Daleko od mene, od moje mile kuće, stanuje moj djed. Ponekad ga osjetim kako diše i čujem njegov šapat već davno usnule molitve. Kosa mu se bijeli poput pahulje snijega, a oči su mu modrije od neba.

Blage, vijugave bore na starom licu njišu se kad se djed nasmije. Njegove rijetke zube pokrivaju gusi sivi brkovi kojima me nasmijava.

Voli kad ga posjećujem pa kada imam vremene odjurim k djedu i igram se s njime. Stalno me na stolu čeka pladanj sa slasnim okruglim kolačićima kojima se vrlo radujem.

Milo me jednog dana pomilovao po plavoj kosi i pričao mi o svojoj nesreći i samoći. Sve me više gušila tuga zbog tih bijednih osjećaja moga djeda. Otkako je baka umrla, djed se potpuno promjenio. Izgubio je žarku crvene boje uvijek nasmijanog lica. Oči su mu se od nježnih suzica počele sjajiti poput dva dragulja na usnuloj livadi.

On je vrlo dobar djed i voljela bih da me nije napustio tako brzo.

Ne znam s kim će se igrati i kome povjerati tajne koje smo nas dvoje poštovali. U kasne sate sjedili bismo vani, u tijoh noći obasutoj mnoštvom zvijezda, i pričali o životu, o ljepoti koja bi se mogla dogoditi. Bili smo često zajedno, sve do njegove smrti...

Umro je s krunicom u ruci u svojoj toploj maloj sobici, sa suznim očima koje su mi govorile da poštujem ljubav. To je i on učinio.

Nikad u životu neću zaboraviti svog dragog djeda koji mi je usadio toliko ljubavi u srce...

Daleko od mene, od moje mile kuće, stanuje i danas moj djed...

Anita Španec VII.b

Osobe koje znamo,

NAJDRAŽI LIK IZ LEKTIRE STARAC SANTIAGO

Santiago je star čovjek bez ikog, siromašan, ima samo more.

Starac je ribar i već duže vrijeme lovi ribu, veliku. Starac već dugo nije ništa ulovio. Ali on je uporan i ustrajan, ne da se smesti. Puno puta se vraćao bez ikakva ulova, a drugi ribari bi mu se smijiali i smatrali ga budalom, ali su se divili njegovoj ustrajnosti i upornosti te njegovoj ljubavi prema moru i želji da nešto ulovi. Starac u toj nadi i dalje ostaje u svom zanatu. Materijalno mu se ne isplati. Kad je ulovio veliku ribu, morski psi su mu je raskomadali te je do obale došao samo s kosturom.

Starac me se vrlo dojmio svojom upornošću i nadom u uspjeh. Kad bih ja bio tako uporan u učenju i poslu, daleko bih došao jer ja imam neke temelje za napredak, imam obitelj i rodbinu, a on nije imao nikoga. Mislim da bi starac više postigao u životu da je imao obitelj i rodbinu kao i ja.

Stjepan Razum, VIII. b

Božidar Bokun, IV.b

SREĆA

Sreća je vreća.

Što u njoj leži?

Ljubav i prijateljstvo.

Perica Žukina,
literarna grupa

PRIJATELJICA

Imam jednu baku koja mi ustvari i nije prava baka, ali ona je tako dobra i ja je volim. Imala sijedu kosu i smede oči koje uvijek sve promatraju s velikim sjajem. Ruke joj nisu više tako nježne kao nekad, jer je puno radila.

Odnos te bake i mene često ljudi ne shvaćaju. Čudno im je što se ja tako mlada družim sa jednom staricom od 80 godina. Meni to ne smeta. Volim joj pomagati. Ona često pomaže meni. Priča mi o svom životu u mladosti, o teškim i dobrom vremenima. Jednom mi je ispričala kako je spasila dječaka iz nevolje. Naime, taj se dječak prema baki ponašao loše i govorio joj ružne stvari. Jednom su ga napala druga dvojica i bacili ga u blato. Kad se vraćao doma, baka ga je pozvala u kuću te mu oprala hlače kako ne bi dobio batine. Dječak je shvatio kako je baka dobra i odlučio da to nikad više neće učiniti. Zahvalio joj se od srca i otišao.

Iz jednog događaja ja sam sve više spazila bakinu dobrotu i velikodušnost. Kad netko pomogne nekome tko to nije zasluzio, zaista mu se treba diviti. Kad baka umre, u mom će srcu zauvijek živjeti.

Božena Kosec, VII. b

volimo, koje nam trebaju...

OSOBA KOJU ZNAM

Uvijek rano ustaje, još pospan i raštrkane kose. To je on, moj djed. Uvijek veseo, nasmijana lica, tamnih očiju i tamne kose.

Volim njegovo nasmiješeno lice i raštrkanu kosu. Kad god nešto radi, ruke kao da mu sjaje. Posao poslije blista jer je prošao kroz djedove ruke. Posao mu je obradivanje drva. On ga voli i zato mu sve ide od ruke. Dobar je, pošten i kao stvoren za rad. Voli se družiti, razveseliti ljude. Prema svima je dobar i pošten, jer zna da je svatko stvoren po Božjoj volji. Osjećam da i mene jako voli i poštije makar je puno stariji od mene. Svo to njegovo poštovanje i dobrota vidi se u njegovom izrazu lica i njegovom pogledu. Duša mu blista od dobrote i poštenja. Uvijek zna kada treba doći i razveseliti drugoga.

Ja ga volim i divim mu se. Uz njega znam da se za život treba puno mučiti i mnogo raditi.

Juraj Lukina, VII. a

DRAGO MI JE ŠTO NE MORAMO POKUŠAVATI DA UBIJEMO ZVIJEZDE...

(Ernest Hemingway: Starac i more)

Cio ljudski život, od rođenja pa do smrti, sastoji se od niza borbi, borbi čovjeka sa samim sobom te čovjeka s prirodom.

U današnje vrijeme ljudi ne misle puno na prirodu pa je mnogi uništavaju žečeći uspjeti u životu. Svi mi želimo uspjeti u životu, postići nešto, ali moramu odabrati pravi put jer ne može svatko uspjeti u svemu. Također treba znati odrediti vrijeme kada se to može ostvariti. Neki život podređe tom cilju, idealu te se bore da bi na kraju postigli uspjeh. Ako uspjeha nema, čovjek je slomljen i uništen, ali on nije poražen, jer se kroz život borio.

Misao "ne moramo pokušavati da ubijemo zvijezde" može se shvatiti kao da je zvijezda simbol nečeg dalekog i veličanstvenog, neostvarivog. To može biti i nešto što nas vodi kroz život, pokazuje nam pravi put. Ako je mi uništilo, ubijemo, mi smo skrenuli s pravoga puta, izgubili smo se. Zato i ne moramo pokušavati ubijati zvijezde jer su nam one, u tom smislu, pomoć i životu. A svatko u svom životu želi postići nešto lijepo, veličanstveno, čemu će se na kraju života, kad se od svega bude rastajao, moći diviti. Znat će da je to njegovo djelo, ono što je ostvario u svom životu.

Napokon, samo vjera da ćemo jednom uspjeti vodi nas kroz ovaj komplikirani život koji je takav zato jer smo ga mi takvima učinili.

Marina Sviben, VIII.a

"ALI KAKO NE POSTOJE TRGOVCI PRIJATELJIMA, LJUDI VIŠE NEMAJU PRIJATELJA"

(A.de Saint-Exupery: Mali princ)

Čovjek ima sve manje prijatelja ili ih gotovo nema. Razlog tome valja potražiti u čovjekovoj čudi.

Svi bi htjeli imati prijatelje kao oslonac, ali nisu spremni biti oslonac i potpora prijatelju kad ih najviše zatreba. Zbog toga je sve popularnija izreka: "Uzdaj se u se i u svoje kljuse." Ljudi bi najradnije kupili pouzdanog prijatelja, kao i sve drugo što kupuju, kao npr. nove cipele. Ali prijatelji se ne kupuju. Prijatelja moraš steći. To je najlakše tako da i sam budeš prijatelj. Sve su češći prijatelji koji su kao vuci u ovčjem ruhu. Takav tip prijatelja treba znati prepoznati i ne oslanjati se na njih. Oni su s tobom dok imаш novaca, a proglašiš li bankrot više te ne poznaju.

Gdje je izlaz iz trenutne situacije u svijetu? Odgovor bi mogao ležati u boljem povezivanju ljudi (pritom ne mislim na prometno i telekomunikacijsko povezivanje). Trebali bismo pronaći više vremena za prijatelje. Ljude koji nas okružuju trebali bismo bolje upoznati i imati povjerenja u njih. Trebali bismo znati sve njihove potrebe i nastojati to što bolje uskladiti sa svojim mogućnostima i interesima.

Ivan Šenjug, VIII.a

MOJA BAKA

Moja baka je starija osoba. Imala naborano lice i stare, smežurane ruke. Na njima se vidi da je veći dio svog života radila na polju i vrijedno obradivala njive i svoj vrt. Zahvaljujući njoj svake godine urodi nam mnogo plodova. Na licu se vidi da u životu nije bila samo sretna, već i tužna. Potjeće iz obitelji s mnogo braće i sestara, ali njezin otac se uvijek brinuo da imaju sve što je potrebno. Uvijek je pristojno obučena i počešljana. Svaku večer moli se Bogu za cijelu obitelj.

Kad god dođem k njoj, ima slatkisa za mene i moju sestruru. Ona zna mnogo priča koje je njoj ispričala njena baka pa ih i ona priča svojim unucima. Njene priče su uvijek zanimljive pa ih jako volim slušati. Zna pričati i istiniti događaje iz svojega života. Priča mi kako je ona išla u školu, kako je u djetinjstvu trebala raditi. Njeni susjedi je jako vole.

Jako volim svoju baku i iz njezinog života mogu izvući mnogo pouka. Želim da mi baka još mnogo poživi i da ostali dio života proveđe u sreći.

Iva Lešković, VII. a

U LAŽI SU KRATKE NOGE

Jednog sunčanog jutra djeca su na livadi čuvala purane. U blizini je bio vinograd. Jedan dječak je rekao da je to njegov vinograd i otišao otrgnuti grozd. Lagao je. Blizu je bio pravi gazda vinograda. Kada se vraćao kući, putem je odlučio da će ići pogledati grožde. Vidio je dječaka da trga grožde i jede. Vikao je na njega tako kako da su ga čuli svi koji žive u tom selu. Djeca sada znaju da je dječak lagao pa mu više ne vjeruju.

Ana Lešković III. a

KAD MAME VARAJU...

Jednoga dana klimao mi se zub. Bila je noć. Rekao sam mami da mi ga izvaditi, ali ona nije htjela. Rekao sam da će ga progutati, ali ga ipak nije izvadila. Zaspao sam. Tada je mama izvadila zub. Ujutro zuba više nije bilo. Mislio sam da sam ga progutao, te sam zaplakao. Mama mi je rekla da ga je izvadila preko noći i pokazala mi ga je.

Nikola Ruk, III. b

PRAVDA U MOJOJ KUĆI

U mojoj kući ima mnogo pravde. Glavnu riječ ima moj tata. Njega svi slušamo. On nas ne tuče, samo nas pogleda i ponekad glasno vikne, i mi smo odmah dobri. Druga pravda je moja mama. Ona više, tuče i galami, ali i nju moramo slušati. Treća je pravda moj stariji brat. On me stalno udara, više na mene i tuži, ne da mi ni svoju običnu olovku. Zna biti stvarno užasan i nemoguć.

Iza brata sam ja. Znam i ja biti ponekad loša i neljubazna, ali u svakom slučaju uvijek izvučem kraći kraj. Iza mene je peta pravda, moja mala sekra. Ona prolazi najbolje od svih. Najmanja je, svi je slušaju i udovoljavaju. Zbog nje ponekad brat i ja nadrljamo.

Eto takva je pravda u mojoj kući.

Danijela Jurina, III. a

VOLIM BAKINE PRIČE I KOLAČE

Sjedim i gledam baku kako radi kolač. Vršci sijede kose padaju joj na lice. Na sebi ima plavu pregaču koja je sva zaprljana brašnom.

Na stolu ima sve koji trebaju za kolač. Promatrajem ruke. Nešto kažem sretno i ljepešno besplatno. Ako treba, pomognem joj sve što znam i mogu. Kad

7.-13. 10. - Dječji tjedan

NAJMANJI U KUĆI

Dok sam bio mali bilo mi je lijepo. Nisam imao nikakve obaveze, nisam morao učiti, mogao sam se igrati koliko sam se htio, sve sam imao što sam htio. A sad kad sam malo veći, sad idem u školu: sad moram učiti, više se nemam vremena igrati, više ne mogu skakati po livadama, više se niti roditelji nemaju vremena šetati i igrati sa mnom. Često moram skoknuti ovamo, skoknuti tam: "Marko ovo, Marko ono". Ja sam onaj koji mora slušati.

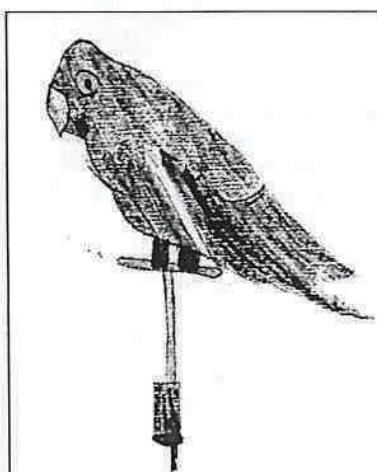
Marko Đurđević, III.a

Mirela Kontent, III.b

MOJE I SES- TRINE ČARAPE

I m a m potpuno iste čarape kao i moja sestra. Poslije pranja mama ih je zamjenila pa sam ja dobila jednu sestrinu čarapu a ona jednu moju. Kad sam ih obula osjećala sam se čudno. Na lijevoj nozi stalno me nešto škakljalo. Skinula sam čarape i zamjenila mjesta. Opet me nešto škakljalo. Izula sam ih te stavila u ladicu i uzela druge. Sutradan kad sam otvorila ladicu vidjela sam nered. Čarape su bile razdvojene. Isto tako je bilo i kod moje sestre. Tad smo se dosjetile i zamjenile čarape. Otad smo pazile. U našim ladicama vlada red.

Sanja Sviben III.a

Maja Rešetar, IV.r
PŠ Dobri Zdenci

je sve spremno, stavi kolač u pećnicu. Zatim sjedne i obje razgovaramo. Ako se nemamo o čemu razgovarati, upalim radio i slušamo muziku. Nakon odredenog vremena baka izvadi kolač iz pećnice. Odmah osjetim taj miris i znam da će kolač biti vrlo ukusan.

Baka mi zahvali što sam joj pomogla i odreže mi prvu krišku kolača.

Ksenija Kuhić, V. b

INTERVJU S KNJIŽEVNICOM JADRANKOM ČUNČIĆ-BANDOV

*U utorak, 08.listopada 1996. godine u našu školu došla je književnica Jadranka Čunčić-Bandov. Predstavila nam je svoju najnoviju knjigu *Igre sa zmajevima*, zbirku kratkih lutkarskih igrokaza. Predstavu ste mogli pogledati u 9 sati i pritom kupiti knjigu po cijeni od 70 kuna. Osim nižih razreda naše škole, prisustvovala su i djeca okolnih područnih škola. Maštovitost i razigranost književnice osvojila je njihovo srce, te su oni s oduševljenjem sudjelovali u programu. Nakon predstavljanja knjige, obavili smo s književnicom jedan kratak intervju.*

Danijela: Mi smo iz grupe mlađih novinara, i ako nemate ništa protiv, htjeli bismo s vama napraviti jedan kratak intervju!

Književnica: Može!

Ivana: Je li vam naporno putovati diljem "Lijepe naše" predstavljajući svoju knjigu.

Književnica: Ja to jako volim, i onda mi nije naporno. Ne znam, bilo bi naporno kad to ne bih voljela i kad se ne bih družila s djecom. Kad vidim kako se djeca vesele, onda mi i svaki napor prođe.

Danijela: S koliko ste godina počeli pisati i gdje nalazite inspiraciju za sve te maštovite priče i igrokaze?

Književnica: Počela sam pisati još u srednjoj školi, tako negdje sa sedamnaest godina. Tome, dakle, već ima dosta dugo, već oko dvadeset godina, a priče, ... inspiraciju mi zapravo pružaju i lutke s kojima sam se dugo godina družila u kazalištu "Kvak", pružaju mi i djeca s kojima sam puno radila, a radim još i danas u knjižnici, pružaju mi i moja djeca koju imam kod kuće. Imam dvoje djece s kojima se isto igram i družim stalno, isto tako i u svakodnevnom životu.

Ivana: Kako vam se svidjelo u našoj školi i jeste li zadovoljni reakcijom publike?

Književnica: Jako sam zadovoljna; bilo je puno djece, ali su jako lijepo reagirali, taman onako kako treba; kad je trebalo smijali su se, kad je trebalo slušali su, i jako sam zadovoljna.

Danijela: Kako ste postali književnica i da li vam je netko pomogao u prvim počecima pisanja?

Književnica: E, vidiš, to je dobro pitanje. Ja sam počela kao književnica u srednjoj školi. Do tada nisam niti znala da tako imam nekog posebnog smisla za pisanje, ali imali smo tamo u srednjoj školi jedan predmet, Lutkarstvo i scenska kultura se zvao. Profesorica koja je to meni to predavala, Vlasta Pokrivka, zamjetila je da ja imam smisla za pisanje i glumu i da mogu mijenjati glasove. Ona me je poticala, otkrila pa poticala i tako sam zahvaljujući njoj, evo, postala književnica.

Ivana: Koji vam je književnik u mladosti, djetinstvu bio idol, a današnji uzor?

Književnica: Ja sam jako voljela Stanislava Felemenca i tako, kasnije mi je Luka Paljetak odgovarao po svom humoru; uglavnom te pjesnike, naravno i Ratko Zvrga. Jako sam voljela te pjesme čitati, više možda čak nego priče. Bajke sam isto voljela, kao i sva djeca, kao mala.

Danijela: Vaši zapisi uglavnom su o zmajevima. Zašto ste baš njih odredili za glavne junake i što vas je u njima najviše privuklo?

Književnica: Pa evo, ja sam zapravo o zmajevima napisala deset igrica. Pisala sam zapravo najviše o životinjama, nisam puno o zmajevima, to je jedan ciklus od deset igrica. A potaknula me zapravo isto scenska lutka, jer Vlasta Pokrivka, koja je bila voditelj tog kazališta je napravila neke lutke zmajeve i rekla: "Ajmo nešto o njima napisati!" Jako su bili zgodni, štosni, šareni i tako je to mene inspiriralo i onda sam ja napisala čitav ciklus i taj ciklus sam napisala prije 22 godine, a sada je nedavno došao u lektiru.

Ivana: S kojom ste se predstavom najviše proslavili?

Književnica: Mislite... sa knjigom, pa ne znam, možda ova knjiga sad *Igre sa zmajevima* će me nekako najviše proslaviti, a sa predstavom... Ja sam napisala isto jedan tekst za jednu predstavu, a zvala se *Igre bez kraja*, gdje smo dobili glavnu nagradu na međunarodnom festivalu PIF-u u Norveškoj. To je bilo prije nekakvih 18 godina.

Danijela: Danas smo vidjeli da ste nam uz vaše predstavljanje knjige izveli i mali igrokaz. Tko vam je dao ideju za to?

Književnica: Pa, na ideju sam došla, eto, sama zahvaljujući mojim bavljenjem i sa djecom i sa lutkama i sa kazalištem. Zapravo je najlogičnije da svoju knjigu, koja je zapravo knjiga igrokaza, predstavim lutkama za koje sam i pisala.

Danijela: Pomaže li vam netko u izradi lutaka i scenografiji?

Književnica: Neke lutke sam sama napravila. Onog medu što ste vidjeli i onog vola, to sam posudila iz kazališta lutaka *Kvak*. On je i nastupao na televiziji i, tako, pa sam malo htjela djeci doživljaj prirediti da, ovaj... ga vide i u živo.

Ivana: Knjiga vam je lijepo opremljena i ilustrirana, no sve ste priče posvetili maloj djeci. Namjeravate li i napraviti nešto i za nas malo odraslige, ili su vas baš mališani najviše privukli?

Književnica: Ja sam se zapravo opredijelila, trajno opredijelila. Tako barem do sada mislim, za pisanje za najmlađe. To je dosta, ovako, jedno područje gdje i nedostaje takvih tekstova i tog žanra, pogotovo... pogotovo igrokaza. Ja sam nekako ušla u taj svijet male djece i tu se dobro osjećam, a mislim da je to odraslima čak i ponekad teško, pa zato malo pišu za djecu. Nisam pokušala za veće i ne znam... Za sad ne mislim.

Danijela: Volite li više pisati ili izvoditi predstave?

Književnica: Pisati isto volim, a volim i izvoditi. Kad ovako imam lijepu, dobru publiku kao što je bila danas, onda sam jako vesela poslje (*smijeh*) i ovaj... i sretna.

Ivana: Kad izvodite predstavu, jeste li opušteni ili napeti? Imate li tremu?

Književnica: Nemam, nemam. Sad već nakon dvadeset i nešto godina bavljenja kazalištem lutaka, puno smo putovali po cijeloj Europi i izvodili predstave za djecu, nakon svega toga sad već stvarno nemam tremu. Opuštena sam i mislim da mogu vladati onako i sa 300 - 400 djece da ispred mene stanu.

Danijela: Da vas posjeti zlatna ribica i ponudi vam tri želje, što biste poželjeli?

Književnica: Poželjela bih... E, sad ste me malo s ovim pitanjem zatekli (*smijeh*) ja bih poželjela, mislim da će nešto reći onako standardno, poželjela bih da me ovako posluži zdravlje, vitalnost i da mogu još dosta toga napisati. Poželjela bih sve najbolje i sreću svojoj djeci. Imam dvoje djece; sad mi curica ima 2 godine, a dječak 8 godina i ovaj... eto, da napišem barem pet knjiga (*smijeh*) i sve objavim u izdavačkoj kući Alfa.

Ivana: Volite li svoj posao i zašto?

Književnica: Volim! Ja sam oduvijek, još u osnovnoj školi i kad sam bila možda vaše dobi, ja sam znala već tada da će se baviti djecom. Ja sam uvijek rekla: "Ići će u školu za odgajatelje, raditi će u vrtiću." Evo, tako je i bilo, uvijek sam znala nekako što želim.

Danijela: Imate li planova za budućnost? Kakvih?

Književnica: Zapravo, jedan od planova mi je... Voljela bih se profesionalno baviti pisanjem i tako, tim lutkarstvom. Ja se toplo nadam da će možda doći i ti dani. Ja radim u knjižnici kao bibliotekar informator i to je tako... dosta naporno.

Ivana: Kakva djela najviše volite čitati?

Književnica: Pa ja volim čitati dobru knjigu za djecu - to me isto potiče i inspirira, a volim čitati i tako neku psihološku literaturu i neku koja te navodi na razmišljanje. A prije sam voljela beletristiku, ali sad već manje.

Ivana: To bi bilo sve! Mi bismo Vam se htjele zahvaliti što ste bili našom gošćom. Posebno ste obradovali naše najmanje. Nadamo se da ćemo Vas ponovno vidjeti. Dodite nam opet. Hvala na suradnji i strpljenju.

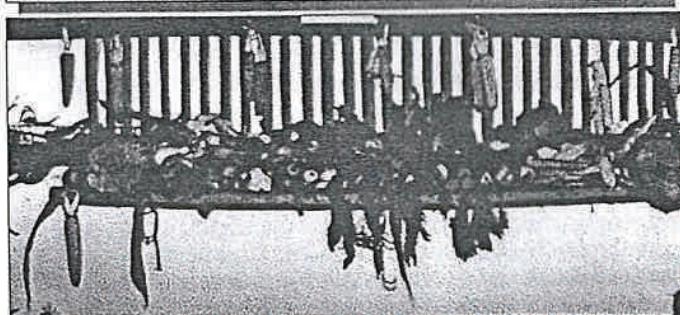
Književnica: Hvala i vama! I ja se nadam da ćemo se vidjeti.

Novinarke: Dovidenja!

Književnica: Dovidenja!

Danijela Gudan i Ivana Junković, VII.a

DANI KRUHA I PLODOVA

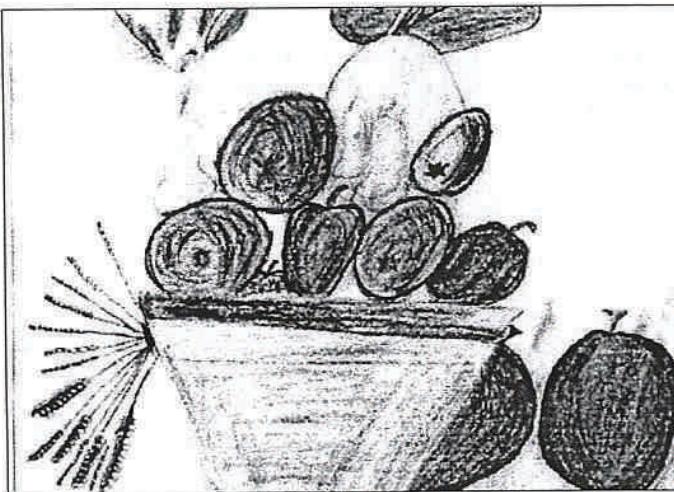
OBILJEŽILI SMO DANE KRUHA

Kao i svake godine u nas obilježavaju se dani kruha, koji traju od 16. do 23. listopada. I ove godine u tjednu kruha obilježili smo malom priredbom u školskoj dvorani.

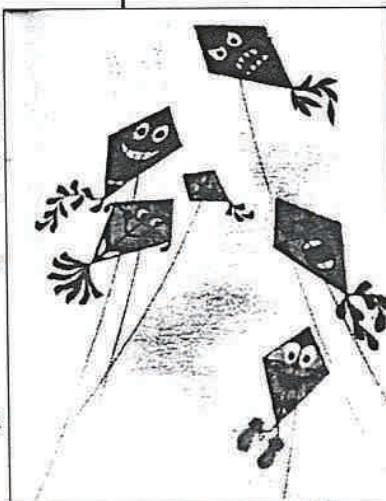
Sudjelovali su učenici škole, nastavnici, ravnatelj, velečasni i zbor škole. Velečasni Ivan Špoljar zahvalio je svim nastavnicima i učenicima te blagoslovio kruh izložen u dvorani, kojeg su donijeli učenici. Nakon blagoslova kruha zbor je izveo prigodnu pjesmu.

Učenice VIII. a i VIII. b podijelile su mirisni kruh gladnim učenicima koji su jedva čekali da probaju kruh.

Goran Perešin, VIII. a

Josip Eugen Škudar, III.b

VIJEST

Učenici Osnovne škole Matije Gupca u Gornjoj Stubici 10. listopada 1996. godine u školskoj dvorani Osnovne škole priredili su priredbu povodom dana kruha.

Priredba se održala na vrlo svečani način da mi blagoslovili kruh koji su donijeli učenici te škole.

Marina Benko V.a

MARTINJE - KRŠTENJE MOŠTA

Kod nas je običaj 11. studenoga prigodnom ceremonijom proslaviti Martinje. Po narodnoj predaji, u noći između 11. i 12. studenoga sv. Martin odvozi moštu, a vraća vino u sve klijeti i podrume.

Tako smo mi ove godine imali biskupa sv. Martina koji je više bio sličan velikoj bačvi nego biskupu, zatim njegova dva pomoćnika kojima je također trbuš bio kao napuhani balon. Njihov zadatak bio je da pomoći molitava i litanija istjeraju zle duhove iz vina.

Nestrpljivo smo čekali dok su se spremali. Odjednom je zazvonio mali zvončić pred vratima. Otvorili smo vrata, a pred njima je stajao biskupov ministar sa svijećom pa dakon s malim zvončićem. Za njima se gegao debeli sv. Martin s pozlaćenom biskupskom kapom, velikim zlatnim štapom i debelom knjigom. Iza njega išla su dva kanonika debela kao Olio. Svi su prasnuli u smijeh, a oni su bili ozbiljni kao da u svojim debelim trbusima nose svu ozbiljnost svijeta. Ušli su u podrum i počeli obred krštenja mošta. Najljepše su mi bile litanije u kojima smo molili:

"Od prazne čašice,
od prazne flašice,
od praznog stola,
od tropove gibanice,
od vinskih mušic...!
- Oslobođi nas, Martine!"

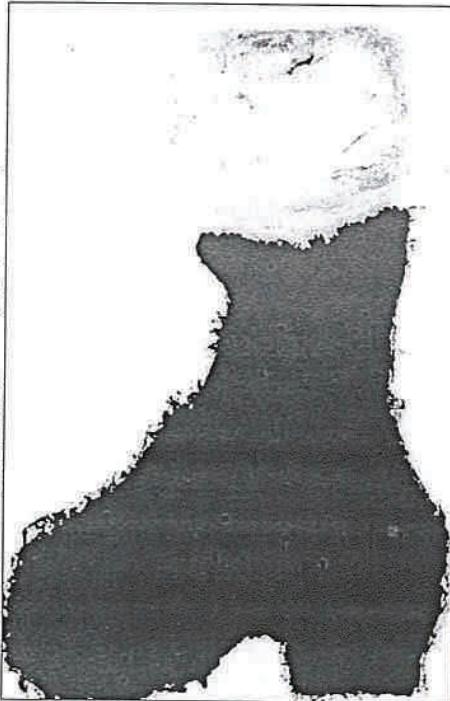
Kad su si poštano zalijali ove molitve, molili su dalje:

"Orehova gibanica,
debela purica s mlincima,
pisana makovnjača,
pečena guska s mlincima...!"
- Dojdite k nam!"

Opet su si zalili jer im se grlo osušilo od napornog moljenja. Onda ih je tata pozvao u kuhinju. Mama je pripremila puno hrane, pa i ono za što se sv. Martin molio. Znači da je sv. Martin uslušao naše molitve, a i mošt je pretvorio u vino jer su naši gosti govorili više jezika nego svi prevodioci zajedno.

Smijali smo se do suza. Nije nam nedostajala televizija. Zabavili smo se mnogo ljepše nego uz najzanimljiviji film.

Marija Novina, VII.c

Škoren v ubloku

Kmica se spustila

škoren sam dela v ublok.

Nikula bu sveti došel i
daruve mi dunesel.

Škoren sam liepe oprala
da mi bu Nikula liepe dare dal.
Male bumbunuv,
male čukulade,
naranca, žvakači,
a najviše malu barbiku.

Fala sveti Nikula
na tvom lepem daru.

Danijela Jurina III.a

Literarna grupa

Božidar Hren, III.b

KONCERT

KONCERT MARIJE MLINAR
(harfa)

U petak, 13. prosinca 1996. u glazbenoj dvorani oš Matije Gupca, Gornja Stubica održan je koncert. Nastupila je Marija Mlinar, poznata hrvatska sviračica harfe. Za mnoge, kao i za mene, bio je to ozuzetno važan dogadjaj. Malo tko se može pohvaliti da je uistinu video pravu harfu, a još je manje onih koji su pokušali svirati to izuzetno zanimljivo glazbalo.

Harfa ima 47 žica, 7 šipki i 7 pedala. Neke žice su metalne, neke najlonske, a neke od ovčjeg crijeva. Crvene žice su C, a plave E. Da nas pobliže upozna sa melodijama, tonovima i zvukovima harfe, glazbena umjetnica Marija Mlinar za uvod odsvirala je melodiju pjesme *Vela Luka*. To je vrlo lijepo zvučalo. Zatim je odsvirala *Trubadursku melodiju*. Također nam je pokazala razvoj harfe preko slika. U četvrtoj skladbi koju nam je odsvirala Marija Mlinar doznavali smo i nešto povijesti. Naime, naziv četvrte skladbe bio je *Ples Marije Antoanete*. M. Antoaneta živjela je u Francuskoj i svirala je harfu. Za mene najljepša skladba bila je *Pjesma bez riječi*. To je klasična kompozicija. Vrlo je osjećajna, tijera čovjeka na razmišljanje i smiruje. Slušali smo i *Noćnu pjesmu*, a zatim smo svi zajedno otpjevali dobro znane pjesme *Tihu noć i Lepe ti je Zagorje zelene*. Na kraju koncerta, ljubazna umjetnica M. Mlinar dopustila nam je da sami pokušamo svirati harfu. Bili smo vrlo sretni što smo dobili takvu nepropusnitivu priliku.

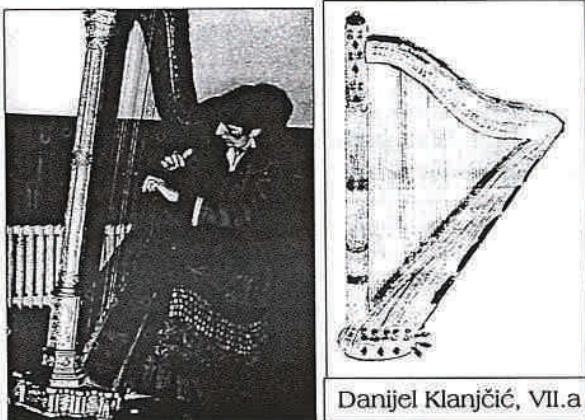
Koncert mi se vrlo svidio i moja je želja da se ponovi.

Ivana Kučak, VIII. a

KONCERT MARIJE MLINAR

...Harfa se počela razvijati još u pradavno doba kad su ljudi onog vremena počeli na luk dodavati još žica, pa su vidjeli da to proizvodi još tonova. Prošlo je mnogo vremena dok se od tadašnje harfe razvila današnja. (...) Na kraju smo mogli svirati harfu. Time smo završili romantično popodne i radosna srca pošli kući.

Marina Sviben, VIII. a

Danijel Klanjčić, VII.a

KONCERT MARIJE MLINAR

...Gospoda Mlinar mi se jako sviđa ne samo zato što zna svirati harfu nego zato što zna pričati zanimljive priče o prošlosti harfe. (...) Kad slušate nju što priča o harfi, to vam postaje sve zanimljivije, a vjerujem da ima još ljudi koji nisu čuli zvuk harfe.

Mirela Lešković, VIII. b

OPERA BOX

17. studenog 1996.
(ili zašto sad volim operu)
voditelj i urednik ..Dražen Siriščević

17. studenoga 1996., u nedjelju, gledala sam Operu box. Tema je bila opera Carmen poznatog francuskog skladatelja Georgesisa Biseta (Pariz, 1838. - 1876.)

U Zagrebu, 16. Studenoga 1996. u Hrvatskom narodnom kazalištu izvedena je opera Carmen. Opera box prikazala nam je neke najuzbudljivije događaju i prizore iz opere. (...) Opera Carmen mi se jako dopala Zadivljena sam glumom izvodača, posebno glumom Ruže Pospiš-Baldani. Svidio mi se i ambijent. Scena je bila jako lijepo uređena. Nije bila previše kićena, već pomalo jednostavna. Izvodači su jako lijepo plesali. (...)

Nakon što sam odgledala OPERU BOX promjenilo se moje mišljenje o operama. One nisu dosadne, već vrlo, vrlo lijepe i ugodne za slušanje. (...) Mislim da će ubuduće češće pratiti emisiju OPERA BOX.

Ivana Kučak, VIII.a

Predavanje u školi

ZAŠTO CENZURIRATI CIGARETE

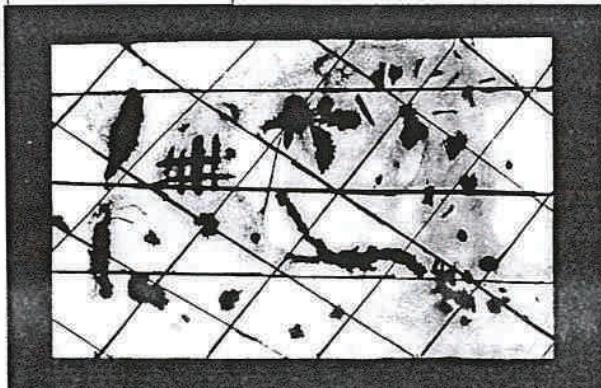
Mladi u doticaju s alkoholom, duhanom, drogom, orientacija za daljnji život, bile su neke od vrućih tema predavanja koje je u petak 20. 12. 1996. u našoj školi održao dr. Antun Lisec.

Prvi dio predavanja bavio se tematikom ovisnosti. Alkoholizam je česta ovisnost. Osoba ovisna o alkoholu nije sposobna zdravo razmišljati, govoriti ni kretati se. Uništavaju mu se važni organi.. gušterića, jetra, pluća, mozak i dr. U Hrvatskoj u dobi od 14 do 20 godina svaka treća osoba je slab ili aktivni pušač, O štetnosti nikotina na pluća nije potrebno trošiti riječi. Međutim, nije samo nikotin štetan za pušača. Od dr. Lische saznali smo da su američki stručnjaci vršeći kontrolu proizvoda otkrili da proizvođači cigareta u njih stavljuju razne tvari koje izazivaju ovisnost, a stavljuju ih u vrlo malim dozama, ali mnogo raznih vrsta. U jednom Marlboro-u pronađeno je devedesetak raznih vrsta droge. Ispitivanja su pokazala da i ako ste nepušač možete dobiti rak pluća od cigareta. Ako ne pušite, a nalazite se u prostoriji u kojoj se puši pa udišete dim od cigareta u jednakoj ste opasnosti od oboljenja kao i osoba koja puši. Zato i ne čudi odluka Sabora o zabrani pušenja na javnim mjestima.

Drugi dio predavanja bio je na temu pubertet i predpubert. Poznato je da su mladi u doba puberteta psihofizički vrlo ranjivi. Doktor Lisec pokušao nas je upozoriti i pripremiti za neke od psihofizičkih problema s kojima ćemo se susretati ili se već susrećemo. Među ostalim, dr. Lisec nas je upozorio da se čuvamo od jednog od najvećih zala s kojim bi se uskoro mogli susresti - AIDS-om. Doktor Lisec je, kao što se i iz njegovog izlaganja vidjelo, goruci i apsolutni protivnik pobačaja. Autor je i letka - Zavoli dijete, i daj mu da živi - protiv pobačaja. Doktor Lisec, međutim, nije precizno odgovorio što misli o pobačajima djece kojima se na ultrazvuku dokaže da je dijete bolesno. Vjerojatno se nerado suočio s tim da Hrvatskoj treba djece, ali zdrave djece, a ne bogalja i mentalno zaostalih. Kako se ne bi dogodilo to neželjeno dijete doktor Lisec predlaže da se sačuvamo do braka.

Ivan Šenjug, VIII. a

Ana Hanžek, III.b

BOŽIĆNI KONCERT

U ponedjeljak, 23. prosinca 1996. g. održan je svečani Božićni koncert u crkvi Sv. Jurja u Gornjoj Stubici s početkom u 18 sati. Crkva je bila zagrijana, te je u njoj bilo toplo, ali i svećano jer su svi bili nekako uzbudeni.

S malim zakašnjenjem koncert je napokon počeo. Prva na programu bila je limena glazba DVD iz Gornje Stubice. Posebne gošće bile su Branka Beretovac-Vondraček i Hrvinka Salopek-Mihanović. Gospođa Beretovac je prvakinja opere HNK Zagreb, a gospođa Mihanović je svirala orgulje. Svi smo uživali slušajući ih.

Ostali izvodači bili su: crkveni zbor "Magnificat", Ivica Kontent - bariton, Juraj Ivanić - orgulje, KUD "Matija Gubec", naš školski tamburaški orkestar i dramska grupa te pjevački zbor.

Kad se koncert bližio kraju, izvodači su bili nagrađeni glinenim pločicama sa slikom Gupčeve lipe.

Slušatelji i gledatelji jakim su pljeskom obilježili kraj koncerta. Nakon završetka koncerta izvodači su se uputili u školu gdje ih je čekala okrepa te su se mogli odmoriti, ali i nastaviti druženje u predbazićnom raspoloženju.

Goran Perešin, VIII.a

Dragana
Kontent, II.b

ČAKAMO NOVE LETE

Stare lете. Blizu je nove. Cela familija je skupa, ima nas i preveć. Došli su i neki tere nis nigdar vidla. Fala Bogu, koj nije došel onaj stari Franc... Čuj, čuj im nešči zvoni na vratem. To je sigurne moja... Isusek moj, pak im je to Franc, jaj mene jaj, to je Franc. Sad bume pak celu noć poslušali same njegve prodiče.

MARA: Dober večer, dragi Franc.

FRANC: Dobre večer, lepa gospo. Im vidim ima dost dece. Hej, ti mali, dođi sim. Sad me dobre posluše. Hodeč z rukami se ne dopušta lamatati. Im si skore hitil naklu venu malu pucu, viš kak se plaće.

Na, već je počel z prodičima. Još nije snel ni svoj škrljak, a već soli pamet drugem. Male se razgledal okol i tek unda je snel škrljak, del ga na klinčenicu i sel za stol kak glavni vu hiži. Zel je peharček i natočil punu kupicu z vinem. Zdijel se i rekao:

FRANC: Nek nam bu sretne Nove lete!

Popil je to v cugu, a deca su ga z vugla same splašene gledeli.

FRANC: A kaj me tak grde gledite, im vas nem pojel. Ne

Došel je Božić i Nove lete

ijem ja decu. Ja vam ijem same čučke i purice. A ima toga, kaj ne, Mara?

MARA: Ima, imam, dragi Franc, koj nej imele.

FRANC: Je, pak, koj unda čakaš, dnesi več jenput. Im sem gladen.

MARA: Ali, Franc, nisu još si došli.

FRANC: Pa kaj me briga za druge.

MARA: Dobre, dobre, evo mam donesem.

Dok su čakali, nešči je tak jake kihnuti vu Francu da se zdijel i počel kričati.

FRANC: Pa, koj ti ne znaš da ak se hoče kihnuti, pošteno je gobec na stran obemuti i z ropcem ga pokriti.

Dost duge su čakali da Mara doneše jele. Neki su već počeli zubmi škripati... a Franc kak Franc veli:

FRANC: Ak' se na jele duge čaka, ni lepo zubmi škripati, kak vi tam.

I jedva je došla Mara z juhu. Još je bila kipuča. Neki su srkali i vlekli vu se, ali Franc sad nije niš prigovaral jer je i sam to delal. Začas su pujači juhu iak kipuču.

FRANC: Mara, ajde dnesi sad puricu z mlinci.

Male kesnejše:

MARA: Evo, lepa, velika purica... Odi, odi muž, Jura, odi buš zrezal puricu i ...

FRANC: Mara, pa kaj si smešna. Pa ne to Jura delal, ja sem ti glavni gost i ja bum zrezal puricu. Koj ne, Mara?

MARA: Ali... Dobre, kak ti veliš...

JURA: Kaj buš mu dopustila da on reže puricu i to tu vu moje hiži. Kak da ne!

MARA: No, najte se sad svaditi. Još male i Nove lete bu. Im nete prupali zbog jene pure.

Francu baš i nije išle od ruke pak su mu se ljudi smejali.

FRANC: Grde je i hude na glas se smejeti. To ni lepo ni spamerito, a još manje smejuć se drugem svoje ščerbe kazati.

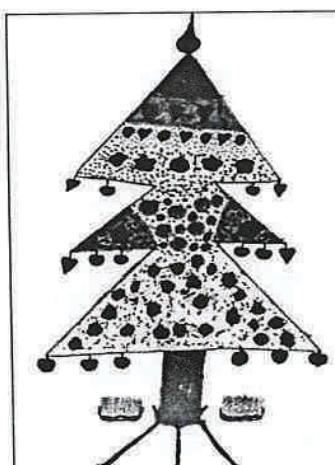
Jadnik, kak se zmučil z tu puricu. Kad su zvezčerali, lepe su si zapopevali i tak je došle pol noći. Franc se zdijel i sem skupa rekao:

FRANC: Dej vam Bog vu novem letu svega dobra, zdravlja i veselja. Dej vam Bog pune čučekov i puric i puranov. Takoj nek vam da lepi vinograd da bu lepe grozje, a još fineše vinčeke. Živeli još duge let!

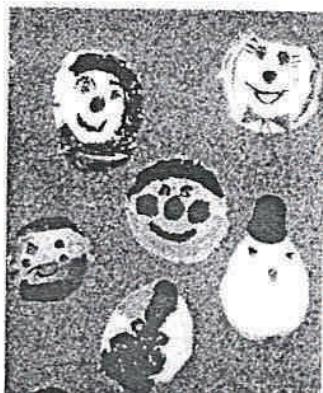
SI SKUPA: Živeli!!!

I tak je to bilo. Franc je bil najglavneši vu hiži. I još pune, pune leta pokle ljudi su se sečali Franca i pripovedali njegve izreke.

Ivana Đurđević,
VIII.a

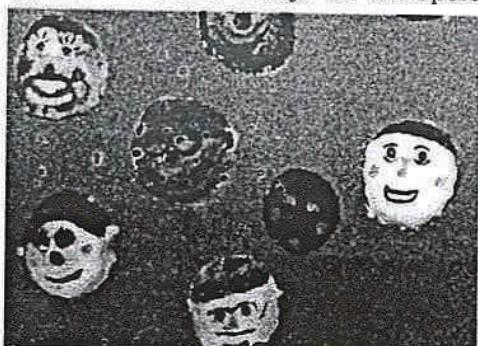
Suzana Čmarec, II.b

FAŠNIČKA SVEČANOST

11. veljače 1997. obilježen je dan maškara. Toga dana sedmi školski sat u našoj školi održana je mala svečanost maškara koju su priredili članovi Folklorne grupe

naše škole. Najprije je Ana Hanžek, voditeljica programa, pročitala kratak zapis o starim fašničkim običajima u našem kraju. Onda su nastupale dvije skupine učenika nižih razreda koji su otplesali prigodan fašnički ples i otpjevali pjesmu. Potom je Danijela Gudan iz VII. a razreda odrecitirala svoju pjesmu Maškare. Poslije su nastupale

neke glazbene zvijezde kao: Marijana Jakopović iz VIII. b s pjesmom *Grana zimzelena* i Martina Salar iz VIII. c s pjesmom *Balkanskog ulicom* grupe Magazin. Nakon toga predsjednik komisije, gospodin Drago Sedlar, dodjelio je šest nagrada za najbolje maske. Prvu nagradu osvojila je Ana Hanžek iz III. b s maskom u obliku buče. U nastavku svečanosti Silvija Kovač iz VII. b odgumila je Josipu Lišac i otpjevala pjesmu *Magla*, a Anita Španec iz VII. b otpjevala je pjesmu *Suze biseme* grupe Magazin. Fašnička svečanost završila je zbornom pjesmom Maškare.

Marina Labaš, VI. a

**FAŠNIK
FAŠNIJEK
FAŠNIJAK
MESOPUST
MAŠKARE
MAČKARE
MAČKURI
ZVONČARI
KUGAČI
BAUKAČI
DEDI
POKLADE**

**MAŠKARADA
MAČKARADA
KARNEVAL**

**MASKE
LAFRE
KRINKE
OBRAZINE**

-za vas saznali
članovi Etnografske grupe

VALENTINOVO

ONA

Kao slap govorila je u tišini.
Kao golubica bijela,
gleđala me svojim očima.

Kosa joj je plava
kao prostrano more.
Na licu joj je sjao pogled
nezamislivo lijep:
bio je poput jutarnjeg sunca
što je tek osvanulo.

Nosim je u srcu
jer mi je vrlo draga.
Voljet će je, voljeti uvijek
- kao i sada!

Tino Moštak, VII.a

Vlasta
Đurina, III.a

Moja sestra
kaže da je
Valentinovo
dan zaljubljenih.

Suzana
Čmarec, II.b

KAD JE VOLIŠ

Kad je voliš,
kad je ljubiš,
pazi da je ne izgubiš,
pazi da je ne ras-tužiš.
Ako je voliš kao zvijezdu,
budite kao ptice u
gnijezdu.

Jurek Korman, III.b

MOJA SIMPATIJA

Ja imam simpatiju.
Kad je bilo snijega
stalno sam je grudao.
Svaki odmor sam je
grudao.
Muči me da li zna da je
volim.

Dario Perešin, III.b

LJUBAV JE

Ljubav to je dvoje,
tad se srca spoje.

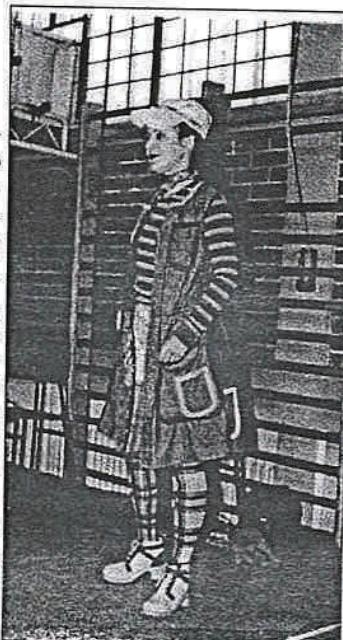
U ljubavi je sve lako,
ah, kad bi barem bilo
tako.

Ivana Anušić, III.b

LAŽEŠ, MELITA

Povodom Valentinskog "Društvo naša djeca" organiziralo je predstavu "Lažeš, Melita" kao poklon djeci naše škole. Predstava je održana 18. veljače 1997. u školskoj dvorani. Jagoda Kralj-Novak vješto je odgumila svoju ulogu Melite Ivana Kušana dok je skladatelj Ladislav Tulač pratio njezine songove na sintesajzeru. Predstava je bila vesela i sva su se djeca oduševila Melitom.

Danijela Gudan, VII.a

SUSRET S KNJIŽEVNICOM

U našu školu došla je književnica Sunčana Škrinjarić. Srce mi je lupalo od uzbudjenja. Čitao sam njenu knjigu "Plesna haljina žutog maslačka". Djeca su postavljala pitanja.

Ja bih htio biti pisac, kakva je Sunčana Škrinjarić. Pričala je o Hansu Christianu Andersenu i o "Velikom i malom smijehu". Jedan hrabar dječak prepričao je priču o maslačku. Zaslužio je pljesak. Nikad nisam video takvu književnicu. Razgovarali smo s njom. Književnica je govorila o piscima. Svi smo je pozorno slušali. Htio sam joj se zahvaliti, ali nisam imao hrabrosti. Drhtio sam od radosti.

To mi je bio najljepši dan. Tako velika i ponosna književnica treba dobiti svjetsku nagradu. Htio bi da dode još koji put. Nadam se da će uvijek ostati u mom srcu.

Ivica Mucak, II. a

FOTO RAZUM

VUZEM

Došel je Vuzem
v Stubički kraj.
Dunesel je pisanicu
v jen gaj.

Nasmejano lice
išče v gaju pisnice.

Ana Hanžek, III.b

DANI HRVATSKOG JEZIKA

19. ožujka 1997. godine u 19 sati održano je svečano predavanje u dvorcu Golubovec povodom Dana hrvatskog jezika. Najprije su učenici naše škole otpjevali pjesmu *Bože živi* pod vodstvom nastavnice Marine Pakelj. Zatim je Božena Kosec pričitala domoljubnu pjesmu, a Petra Jambrečina deset teza o hrvatskom jeziku Dalibora Brozovića kojima smo se podsjetili na *Deklaraciju o hrvatskom jeziku*.

Predavanje je održao profesor ALEMKO GLUHAK pod temom *Hrvatski jezik kroz vrijeme*. Glavna poruka predavanja bila jest da se hrvatski jezik mjeri sobom samim. Predavanju su prisustvovali učitelji iz naše škole i drugih područja. Svatko je mogao naučiti puno o svom materinjem jeziku.

Moj hrvatski i ja sreli
smo se kad sam ja
progovorila prve riječi...

Ivana Sačer, V.b

Danijela
Gudan, VII. a

KONCERT

KONCERT ANE PIŠPEK

U petak 21. ožujka 1997. godine u 17 sati održan je koncert Ane Pišpek, mlade hrvatske pijanistice. Iako je tek zakoračila u svijet koncerata, Ane se pokazala pravom umjetnicom na klaviru. Svirala je Bacha, Beethovena i Schumana.

Danijela Gudan, VII.a

Ivana Anušić, III.b

USKRSNI ZEKO

Zeko po livadi mojoj
skakuće,
donosi nam koš pun sreće
i raznosi pisanicu
za male djevojčice.

U proljetnoj noći
zeko će proći,
a Uskrs će doći.

Olga Anikina, III.b

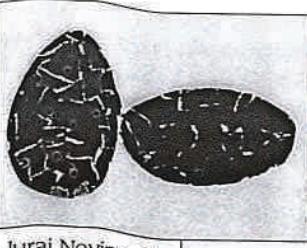
USKRSNI ZEC

Šarene pisanice
kao malene loptice
počivaju u korpi Uskrsnog Zeca
kojeg nestripljivo očekuju sva djeca.
Uskrsni Zec pisanice boji,
a njegov brat ih broji.

Kad ih je nabrojio nekoliko milijuna,
kad ih je nabrojio nekoliko bilijuna,
jaja su bila spremna za isporuku
i Zec je svim zečevima poslao poruku.
Zečevi su svim kućama raznosili
uskrsna jaja.
S raznošenjem su jedva došli do kraja.

Ujutro su bila vesela sva djeca
i s veseljem mislila na Uskrsnog Zeca.

Vlasta Đurina, III.a

Juraj Novina, I.b

USKRS

Uskrs dolazi
u proljeće,
krasi ga
mirisno cvijeće!

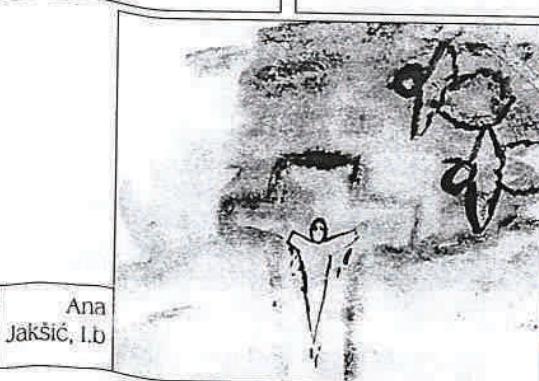
Josip Ivanić, II.b

USKRS

Uskrs je pisanica
s mnogo boja - šarenica.
Uskrs je čovjek - ra-
dostan
i nasmijan.

Uskrs je dan
kad zeko skakuće van.
Uz Uskrs stiže i proljeće
Kad svaka lasta nam
dolijeće.

Janko Škudar, III.b

Ana Jakšić, I.b

22. TRAVNJA – DAN PLANETA ZEMLJE

DVIJE VREĆICE

Kraj potoka na rekoj vrbi razgovarale su Bijela i Plava vrećica.

Plava reče: "Gle, kako svi ljudi bacaju k nama otpatke, a ponavljaju vrećice".

"Još malo i zavladat ćemo svijetom", doda Bijela.

"Da, i znaš da jedva čekam da dođe taj dan," odgovori Plava.

"Ja isto, ali ipak ne mogu zamisliti kako će Zemlja tada izgledati", kaže Bijela.

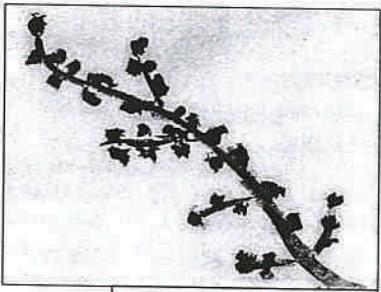
"Ni ja. Jer svi ljudi toliko zagadjuju prirodu da se ni ne mogu sjetiti kako je bilo kad su me prvu ovdje bacili... " "Varaš se", zaustavi Plavu vrećicu neki tajanstveni glas, "nisu svi ljudi isti."

Vrećice pogledaju oko sebe i, kad vide da kraj njih стоји neki čovjek, jednoglasno upitaju: "Tko si ti?" "Ja sam Goran", odgovori on. "A zašto tako lijepo govoriš o ljudima?" upita Bijela. "Ne govorim o svim ljudima nego o onima koji su dobri, koji ne zagadjuju prirodu, koji čiste i čuvaju okoliš", odgovori Goran. "A gdje su ti svi ljudi?" podrugljivo upita Plava. "Takvi ljudi su po cijelome svijetu, a neki su ovđe na livadi". "Stvarno? A kako to da ih mi nikad ne vidimo? Vidimo samo one koji nam donose nove prijateljice", jednoglasno povikaše vrećice.

Goran ode do grma i odmakne grane. Pokaže im skupinu ljudi te reče: "S tim ljudima ja čistim prirodu."

"Strašno," žalosno uzdahnu vrećice.

"Da, a sad se moram pozdraviti s vama jer ču i vas spremiti tamo gdje vam je mjesto - na odlagalištu smeća," odgovori Goran i otide noseći Bijelu i Plavu vrećicu.

Petra Postružin, I.b

Zoran Ivanić, III. b

MOJA ZEMLJA

PISAC: Na Dan planete Zemlja srela su se dva dječaka.

IVAN: Bok! Kaj je tebe Marke? Kaj to delaš?

MARKO: Bok! Kaj si slep? Vidiš da berem smetje.

IVAN: Bereš smetje? Pa ti si lud.

MARKO: Ja lud? Sad ti bum reklo zake ga berem. Berem ga za dobre planete Zemlja. Kad hičeš smetje, mučiš Zemlju, ali i sebe.

IVAN: (Razmišlja, pa se sjeti) Čuj, bome imaš praf. Oprosti mi kaj sam ti se rugao.

MARKO: (Razmišlja) Oprashtam ti! Ej, ideme skup brati smetje!

IVAN: Dobre!

PISAC: I odoše skupa brati smeće. Ako su živi još ga beru.

Josip Eugen Škudar, III. b

DOMOVINA između tebe i mene

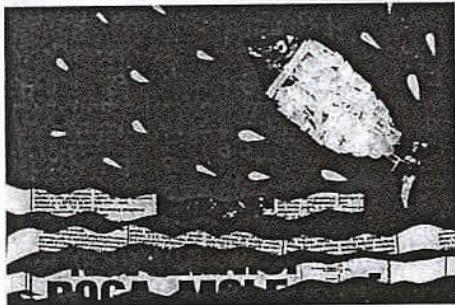
Jednog dana vidim Mirelu kako bacca papirić od žvakače pa joj rečem:
 Ja: Mirela, zašto si bacila papir?
 Mirela: Ako bacim jedan papir, neću uništiti prirodu.
 Ja: Molim te, podigni ga.
 Mirela: Neću.
 Ja: Zagaduješ prirodu i samo s jednim papirom.
 Mirela: To nije istina!
 Ja: Taj papir neće istrunuti kao kora banane ili jabuke.
 Mirela: Ako je tako, podignut će ga.
 Ja: Ovo je već lijep odnos prema prirodi.
 Mirela: Stvarno je lijep?
 Ja: Da, a i time pokazuješ da voliš svoju domovinu.
 Mirela: Bacit će ga u koš i domovina između tebe i mene bit će čista.

Olga Anikina, III. b

DVA NEPRIJATELJA ZEMLJE

Vani su se igrala dva dječaka. Vidio sam te dječake kako bacaju papiere po nekoj livadi. Rekao sam im da ne bacaju te otpatke po Zemlji. Nisu me htjeli poslušati. Pitao sam ih: "Zašto to radite? Zar vam nije žao Zemlje?" Rekli su što me briga. Počeo sam brati papiere po livadi. Najprije su me samo začuđeno gledali, a onda su i oni pomogli pobrati papiere. Obećali su da ih više neće bacati. Tada sam se mnogo bolje osjećao.

Josip Lisak, III. b

Ana Hanžek, III.b

ZAŠTITIO SAM PTICU

Bio je vruć dan. Vrana je odlučila odmoriti se na drvetu. Kraj drveta mi smo igrali nogomet. Vrana se slučajno poskliznula i zaplela u granje. Moj prijatelj reče: Hej, dečki, pogledajte - vrana! Bespomoćna je. Hajdemo je gađati!
 Oni: Ajde!
 Ja: Ne radite to! Vrana je korisna.
 Oni: Nije! Gdje si to slušao?
 Ja: Nisam nigdje slušao, već sam to vido.
 Oni: Aha, a gdje?
 Ja: Tu u ovoj ulici. Vidio sam to kada je jedna mačka ulovila miša. Valjda nije bila gladna pa ga je ostavila. Došla je vrana i pojela ga.
 Oni: Kakve to veze ima?
 Ja: Tim dijelom ulice mi najviše hodamo. Zamislite kakve bi sve bolesti širio taj miš!
 Mislio sam da sam ih uvjerio, ali...
 Oni: A baš nas briga je li vrana ili nije. Mi ćemo je gađati.
 I otišli su po kamenje. Ali ja sam se brzo popeo na drvo, rastrgao grančice i oslobođio vrani. Kad su

došli, vidjeli su da nema vrane i znali su čije je to djelo. Počeli su me gađati, ali me niti jedan nije pogodio. Sutradan sa mnom se nije nitko igrao, ali ja sam ipak bio sretan što sam oslobođio vrani.

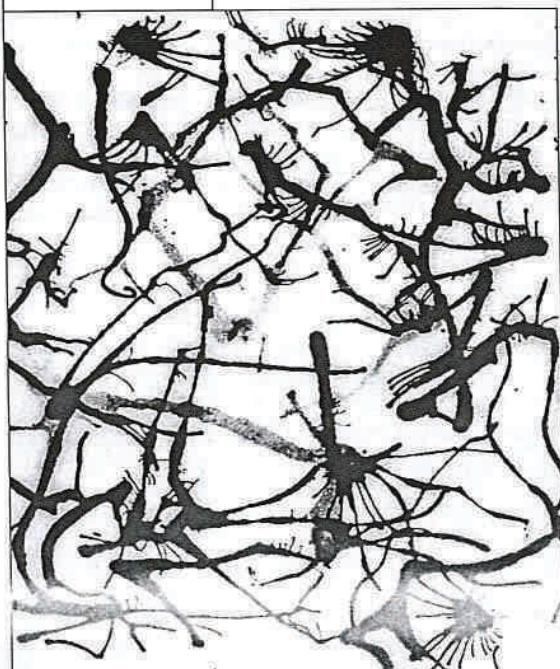
Stjepan Kontent, V. b

"KRIV JE ŠTO JE ŽIV"

Ja: Gledaj, jedan vrabac se ulovio u moju zamku.
 On: Pusti ga.
 Ja: Neću, ubit će ga!
 On: Ajde, reci mi jedan razlog zašto bi ga ubio.
 Ja: Neki dan je stalno oko mene letio. A ja to mrzim.
 On: On smije letjeti.
 Ja: Ne smije! Zato će snositi posljedice.
 On: Nemoj, što ti je tako jako kriv?
 Ja: Kriv je što je živ.
 On: A što ćeš mu uraditi?
 Ja: Svezat će ga za špagu i baciti u potok.
 On: Zašto?
 Ja: Da vidim kako pliva.
 On: Znaš da će se utopiti.
 Ja: Znam, to i hoću.
 On: Nemoj, zašto si tako jako zao?
 Ja: Makni se! Hoćeš i ti plivati?
 On: Reći će te tati!
 Ja: Samo probaj, onda više nećeš imati niti jedan zub.
 On: Nemoj, dat će ti 20 kuna.
 Ja: Onda dobro. Ali ako još jedamput vidim vrapca da se mota oko mene, gotov je.
 On: Vidiš da ne mrziš tako jako ptice.

Luka Perešin, V. b

Ivan Stakor, II.a

Glažba:

Dolazi nam Juraj zeleni

Dragutin Kucak II. S

Zi-ma nam pro-đe po-je-ča do-de, zbor zbo-ni ju-raj je bo-ri.
Ha-bo-riju bije-lom do-la-zu on do-no-si mir do-bratu u dom.

Valentina Kovac II. S

Mi-ja-a ma-le pi-va-tu sta-le do-la-zu, do-la-zu ju-raj ze-le-mi.

Na satu glazbene kulture učenici VI.a razreda napisali su i uglazbili prigodnu pjesmu.

palili smo krijes iako su drva i granje bili mokri od snijega koji je lagano padao tih dana. I tako, Jurjevo se polako bližilo kraju, ali mi smo ostali kod krijesa i veselili se do kasno u noć.

Ivana Kučak, VIII. a

IZLOŽBA SLIKA I SKULPTURA LIKOVNE RADIONICE LIPA

Poštujući tradiciju i ove godine za Jurjevo održano svečano otvorenje likovne izložbe radionice Lipa 18. travnja 1997. godine u 20 sati u galeriji u Gornjoj Stubici.

Izložba je otvorena do 23.05.1997. godine.

Danijela Gudan, VII. b

KONCERT "JURJEVO '97."

22. travnja 1997. godine u utorak, u župnoj crkvi Sv. Jurja Gornja Stubica s početkom u 18 sati održan je koncert u sklopu Jurjeva '97. Sudjelovali su: crkveni zbor "Magnificat" Gornja Stubica s djelima poznatog austrijskog skladatelja Franza Schuberta i psalmima Klanjam ti se smjerno i Ko košuta. Zatim djevojački zbor ženske opće gimnazije Družbe sestara milosrdnica iz Zagreba s djelima:

Giuseppe Verdi: *Zbor židova* iz opere *Nabucco*
L. van Beethoven: *Oda radosti* iz 9. simfonije
W.A. Mozart: *Mala noćna muzika*
Engelhard: *Ave Maria*

U sklopu 200. obljetnice rođenja Franza Schuberta, najviše su se izvodila njegova suvremena djela. Tako su Ivica Kontent, bariton i Juraj Ivanić, orgulje, iz Gornje Stubice izveli dva njegova najpoznatija djela, a to su *Ave Maria* i *An die Music*.

Gradski pjevački zbor "Đalski", Zabok pd vodstvom Aleksandra Šandora Pavišića izvodio nam je djela na stranom jeziku. Iako baš sve nismo razumjeli, uživali smo u njihovom repertoaru. Oni su nam se predstavili sa sljedećim djelima:

John Bennet: *All Creature Are Merry Minded*
Jacopo Arcadelt: *Il bianco e dolce cigno*
T.L. da Vittoria: *Ave Maria*

Thomas Dawson: *Soon All Will Be Done*

Na kraju koncerta, svi izvođači i posjetitelji zajedno su otpjevali pjesmu *Kraljice neba*. Tako je ujedno i završio koncert u crkvi.

Nakon toga, veći broj posjetitelja uputio se u športsku dvoranu, gdje se nastavljao program Jurjeva '97. Mogli smo uživati u programima koje su nam pripremili KUD "Matija Gubec" Gornja Stubica i KUD iz Volodera. I, naravno, šećer na kraju! Što je Jurjevo bez jurjevskog krijesa? I ove godine tradicija se nastavlja. Za-

11. 5. - MAJČIN DAN

MAMA

Mama, ja te volim isto kao i ti mene, poštujem te, ali ne svaki put. Znam da su ti neke stvari teže, ali ja ću ti pomoći. Četrdeset i pet imаш godina, to nisu male godine za tebe, ali moje su za mene male zato ću ti pomagati.

Nikola Pikec, P.Š. Dobri Zdenci

MAMA

Mama je leptir
što dječnjim nebom pre-
ljeće.

Mama se s tobom
svadat neće.

Legne kraj tebe
kad ne možeš spavati,
zagrlj te da ipak zaspis i ti.
Zoran Ivanić, III. b

MOJA MAMA

Moja mama srebrno
srce ima
koje se smije
kad toplo sunce grije.
Ona je vesela,
najradosnija
kad sretan sam i ja.
Jurek Korman, III.b

detalj slike
Suzane
Čmarec, II.b

ROŽA ZA MAMU

Majko draga, zutra
bum ti rožu dala
da mi buš vesela.

U proljeće puno je
črlenih lepih roža,
za vesel dan, Majčin dan.
Olga Anikina, III.b

MATURALAC

(putopisna crtica)

Napokon je došao i taj dan. Utorak, 3. rujna došao je s kišom što i nije tako loše. Ujutro prije svitanja u 6 sati krenuli smo autobusom od naše škole prema Kraljevici.

Mimo očekivanja nitko živ nije oka sklopio. Prvo zaustavljanje bilo je u Josipdolu, gdje smo ujedno i doručkivali. Nakon toga zaustavljanja u autobusu je sve živilo. Društvo u stražnjem dijelu autobusa končano se raspjevalo.

Stali smo u Senju i posjetili smo jednu tamošnju župu gdje je kapelan Josip Rafaj iz Samaca. Tu su se neki naoružali pištoljčićima na vodu pa su djevojčice počele cviliti nakon nekoliko mlazeva vode.

Oko 14,30 stigli smo u Kraljevicu. Na prvi pogled bilo je to razočarenje. Uslijedilo je dvosatno dijeljenje soba. Prije večere smo se kupali a poslije smo izašli u grad. U obližnjoj pizzeriji, u koju smo uglavnom zalazili, skupilo se veće društvene koje se uz pizzu i Pepsi zabavljalo dokasna. U sobama smo kartali, zbijali šale na račun domaćina i gadali se medvjedićima. Pred zorom smo zadrijemali na nekih sat vremena.

Nakon doručka i spremanja sobe od noćnog ludovanja išli smo u kupovinu jer je voda prehladna za kupanje. Kupali smo se poslije podne. Te noći slatko smo spavali iscrpljeni od prošlonocnog ludovanja. U četvrtjak smo otišli na Krk, u Bašku, gdje smo se cijeli dan kupali, a plaža je bila ugodna za izležavanje. Iz Baške nas je potjerala kiša. Poslije večere nitko nije izlazio iz odmarališta jer nas je do "fajrunta" zabavljala lokalna grupa, Ostatak noći zezali smo nekoliko pospanaca koji su preglasno hrkali. Popodne u petak bili smo u Crikvenici gdje smo, vozeći se pedalinama, zalutali na nudističku plažu.

U subotu prije podne "pljačkali" smo štandove i trgovine u Crikvenici kupujući razne suvenire za povratak. Na zadnjem ručku Horex je napravio svinjariju polijavši cijeli stol i stavivši pola boćice papra u juhu. Oko četiri i petnaest krenuli smo put Stubice. Stali smo u Delnicama te trošili preostalu lov. Kasnije se autobus pretvorio u ludnicu. Svi su pjevali i plesali.

Na zadnjoj stanici kod motela Plitvice za zadnju lovku kupovali smo pića da podmažemo glasove. U Stubičkim Toplicama je izašla nastavnica Zrinski, što nam je bilo jedino zaustavljanje do Gornje Stubice. Bilo je to još jedno nezaboravno druženje koje će ostati u sjećanju po noćnim ludovanjima.

Ivan Šenjug, VIII. a

BILJEŠKE OSMAŠA

Na putu do Kraljevice stali smo u Senju. Malo smo razgledali grad koji nam se jako svidao. Cijelim putem sam razmišljala kako će izgledati Kraljevica. Odjednom sam ugledala cisterne, brodove i ploču s natpisom - KRALJEVICA. Pomisila sam da je to ružan grad. Odsjeli smo u odmaralištu, imali smo loše prve utiske. Dan za danom bilo mi je sve zabavnije. Posjetili smo Rijeku, crkvu na Trsatu, vozili se brodom, kupali se na obali Baške i Crikvenice. Šetala sam se s prijateljicama po gradu, kupovala suvenire, školjke i nakit.

BARBARA KOSEC, VIII.b.

Put dug osam sati doveo nas je do Kraljevice, odredišta maturalnog putovanja.

Posjećivali smo i druga mjesta: Bašku, Rijeku, Crkvenicu i Trsat, ali mi je Kraljevica najdublje ostala u sjećanju. Sama ljepota Kraljevice i nije važna kao osjećaj i sjećanja koja će vječito ostati u mom srcu. (...)

PETRA JAMBREČINA, VIII.b.

Posjetili smo tvrdavu pored crkve na Trsatu. Unutar te tvrdave je sagraden mauzolej "Mir junaka". Vrata mauzoleja su bila tek odškrinuta. Provirila sam unutra i pred sobom vidjela pet predivnih velikih slika koje je naslikao slike K. I. Te su slike visoke oko dva metra, a na njima su velika lica majki i vojnika. Slike govore o velikim stradanjima u ratu. Naslikane su tamnim bojama. Rastuživale su me... Počela sam razmišljati koliko ima nesretnih ljudi u Hrvatskoj i svijetu, a mi se veselimo! Ponekad treba misliti na te ljudi i suočevati s njima.

IVANA OREŠIĆ, VIII. c

"FOTO RAZUM"

VIDJELI SMO, POSJETILI, ZABILJEŽILI...

POSJET RADIO STUBICI

Učenici iz novinarske redakcije Lipinog pučkoškolca bili su u srijedu 9.10.1996. u posjeti redakciji novinarskog programa Radio Stubice. Naš domaćin bila je Karmen Ljubić, novinarka i voditeljica. Upoznala nas je s principima rada redakcije te sa trenutnim stanjem u Radio Stubici.

U eter idu samo provjerene vijesti i vijesti iz provjerjenih izvora. Novinari nastoje biti, koliko je god moguće, u žarištu dogadaja kako bi zabilježili i objavili sve značajnije događaje. Saznali smo i da je vidljiv nedostatak kadrova i da je on uzrokovao materijalnom situacijom, ali i nedostatkom zaинтересiranih ljudi. Ekipi je trenutno najpotrebni jedno terensko vozilo. Cijeli pogon financira se isključivo od reklama, vaših želja, čestitaka i pozdrava te drugih aspekata djelovanja marketing službe Radio Stubice.

Sljedeća prostorija koju smo obišli bila je režija. Gospodin Darko Kolar upoznao nas je sa svim što nas je zanimalo. Objasnio nam je kako zvuk iz studija i režije putuje preko transformatora zvuka i odašiljača do naših domova gdje samo pritiskom gumba slušamo program Hit radija - Radio Stubice.

Planirate li kad odrastete postati novinar ne očekujte da ćete se brzo obogatiti i imati slobodnog vremena.

Ivan Šenjug, VIII. a

KOLO SREĆE

13. i 14. veljače 1997. učenici sedmih i osmih razreda naše škole bili su gosti na snimanju show kviza HRT-a, "Kolo sreće". Ukupno 120 učenika bilo je u dva dana na snimanju u Stubiju 6 HRT-a. Nakon snimanja učenici umorni od pljeskanja večerale su u restoranu u vlasništvu HRT-a. Bilo je zabavno, zanimljivo i poučno. Najzabavnije je bilo u autobusu na povratku jer smo svi bili dobro raspoloženi nakon snimanja.

Emisije su bile prikazane 28. veljače i 3. ožujka u redovnom terminu emisije "Kolo sreće".

Ivan Šenjug, VIII.a

KAZALIŠTA

Ove školske godine učenici naše škole bili su u kazalištima. Učenici 1., 2., 3. razreda i područnih škola posjetili su Dječje kazalište Dubrava i gledali predstavu *Čarobna frulica*. Učenici 4., 5. i 6. razreda gledali su u kazalištu Mala scena predstavu *Za delfine*. Učenici 7. i 8. razreda zajedno s većim brojem učitelj bili su u Hrvatskom narodnom kazalištu i gledali balet *Labude jezero*.

Organizirane su i dvije kino projekcije. U Oroslavju i Donjoj Stubici gledali smo *Šegota Hlapića i 101 dalmatinca*.

U PRIRODI JE NAJLJEPŠE

U petak, 11. listopada, cijela naša škola odlučila je dan provesti u prirodi. Jesen je i bilo bi lijepo da je pozdravimo. Nestrpljivo smo čekali taj dan.

Svanulo je prohladno jesenje jutro. Odisalo je svježim zrakom. Već u 8 sati svi učenici su bili pred školom. Stigao je i naš razrednik. Razredi: V.b, V.c i moj V.a krenuli su prema spomeniku Matije Gupca. Složeni u redove, dva po dva lagano smo koračali. Na svakom koraku osjećala se jesen. Gusta dosadna magla provlačila se kroz svaki kutak našeg predivnog kraja. Nebo su prekrili tmurni sivi oblaci. Livade i pašnjaci bili su prepuni rose. Više se nije čuo onaj veseli cvrkut ptica, već je hladan vjetar prevao tužnu pjesmu.

I tako smo stigli do spomenika. Gledajući ga, misli su mi odlutale u daleku prošlosti. Hladni vjetar vratio me u stvarnost. Pregledali smo dvorac Oršić izvana i spustili se kroz selo Orešova Gorica u šumu Burnjak. Šume su sada, u jesen, obojene lijepim jesenskim bojama. U njima rastu raznovrsni plodovi kao što su: kesteni, glijive i sl. Brali smo kestene. Penjali se uz strm briješ. Klizali se po vlažnom lišću. Tlo cijele šume prekriveno je tepihom lišća raznobojnih boja. Poglede su nam privlačili zlatno - žuti listovi kestena. Među tolikim lišćem bilo je teško zamjetiti kestene. Cijelo vrijeme smo se šalili i razgovarali. Tako smo, uz igru i razgovor proveli dan u prirodi koja nas je podsjetila kako je sve prolažno.

Mnogo ljepše bi bilo da su nas pratile tople sunčeve zrake.

Jasna Sviben, V.a

GLEDAJUĆI OPERU

Teta me povela u HNK na operu Georges-a Bisseta *Carmen* koja je izvođena povodom 35. obljetnice rada jedne od najvećih opernih pjevačica svijeta - Ruže Pospiš - Baldani. Bilo je doista lijepo. Pošto nisam razumjela sve što se događalo u operi, teta mi je između činova prepričavala sadržaj.

Poslije opere posjetile smo izložbu fotografija na kojima je bio prikazan čitav radni vijek Ruže Pospiš - Baldani. Kao Carmen imala je doista jako poznate Don Josee P. Dominga, J. Carerasa, itd.

Sada sam zavoljela operu i htjela bih još koji puta posjetiti HNK.

Ivana Orešić, VIII.c

POSJET KAZALIŠTU "MALA SCENA" predstava "ZA DELFINE"

U predstavi mi je bilo najljepše kada su se Delka i Finko pomirili i dobili male delfine.

Međusobno si treba pomagati, ne zagadivati okoliš i ne se svadati jer ekologija nije samo čist okoliš, već i međusobno poštivanje.

Ana Kovačić, V.b

Bilo mi je najljepše kad je Čuvar svemira svirao na baroknim glazbenim bocama, kad se more pročistilo i kad se nastavio život u njemu.

Ne smije se zagadivati priroda i more jer u zagadenom moru izumiru mnoge životinje.

Maja Hanžek, V.b

NAJBOLJI ZNAJU NAJBOLJE...

Školsko natjecanje iz INFORMATIKE održano je 15. veljače 1997. godine u 9 sati. Naši učenici postigli su ove rezultate:

1. Marina Sviben VIII. a
2. Andrej Šgud VIII. b

Potom je 11. ožujka 1997. godine u 13 sati u Zlataru održano županijsko natjecanje. Učenici su

27. 2. '97. godine održano je školsko natjecanje iz ZEMLJOPISA.

Rezultati:

- V. razred
1. mjesto: Danijel Hanžek, Filip Drempetić, Jasna Sviben
 2. mjesto: Marina Benko VI. razred
 1. mjesto: Ivica Kontent
 2. mjesto: Matija Lešković VII. razred
 1. mjesto: Ivica Skušić

LIKOVNI natječaj likovnih radova "Uskrs i dijete - svjetlo među nama" stiglo je 6284 rada iz 356 škola. Žiri s prof. Josipom Grgevićem na čelu odabrao je kao najbolje 509 radova za izložbu u Zagrebu, u muzeju Mimara. Među odabranim radovima su i akvareli naših učenica: Ivane Anušić, III.b i Ivane Sviben, IV.b.

U Zlataru, a povodom Tjedna

postigli ove rezultate:

1. Jurica Lovrenčić, VII. razred Osnovne škole "K.Š. Đalski" Zabok,
2. Alan Lež, VI. razred Osnovne škole "K.Š. Đalski" Zabok,
3. Marko Viljevac, VII. razred Osnovne škole "Oroslavje",
4. Marina Sviben, VIII. razred Osnovne škole "Matija Gubec" Gornja Stubica.

Danijela Gudan. VII.a

2. mjesto: Juraj Lukina, Ivan Lešković, Marko Haramustek VIII. razred
 1. mjesto: Ivana Orešić
 2. mjesto: Stjepan Razum
- Na županijskom natjecanju Danijel Hanžek je osvojio 6. mjesto, Jasna Sviben 5. mjesto, Ivica Kontent 5. mjesto, a Ivana Orešić 7. mjesto.
- Filip Drempetić, V.a

kajkavskе kulture izloženi su likovni radovi učenika kajkavskog govornog područja. Među odabranim radovima od mnoštva pristigli su i radovi naših učenika koji su na otvorenju izložbe primili priznanja:

Ana Jakšić, I.b
 Ivana Haramustek, II.b
 Mario Brlobaš, III.b
 Olga Anikina, III.b
 Dario Perešin, III.b
 Nenad Perešin, IV.b
 Anita Jakšić
 Božena Kosec, VII.b

8.3.1997. godine održano je školsko natjecanje iz MATEMATIKE.

Postignuti su sljedeći rezultati:

- Četvrti razred:
1. mj. Tomislav Haramustek, IV.a
 2. mj. Martina Petrović, IV.a
- Peti razred:
1. mj. Martina Bigec, V.c
 2. mj. Danijel Hanžek, V.a
- Šesti razred:
1. mj. Antonio Ruklić, VI.a
 2. mj. Dragutin Kučak, VI.a

Naša škola bila je ove godine domaćin županijskog natjecanja iz matematike. Natjecanje se održalo 12.4.1997. Skupili su se najbolji matematičari iz cijele županije i već su se u krugu od jednog kilometra oko naše škole u zraku osjećale nepoznance, korjeni, jednadžbe, krugovi i ostala geometrijsko-matematička "stvorena". Mi smo, naravno, navijali za

22. ožujka u našoj je školi održano školsko natjecanje iz KEMIJE učenika 7. i 8. razreda.

U kategoriji sedmih razreda pobijedila je Iva Lešković ispred Danijela Klanjčića i Marka Haramusteka.

U kategoriji osmih razreda najbolja je bila Barbara Kosec sa 30.5 bodova ispred Ivana Šenjuga sa 28.5 bodova i Marine Sviben koja je osvojila 26.5 bodova.

Nitko od navedenih nije se plasirao na županijsko natjecanje.

Ivan Šenjug

Ove školske godine 21. veljače po prvi puta održano je školsko natjecanje LIDRANO. Bila je to prilika da čujemo i vidimo radove koji su ušli u najužu konkureniju za županijsko natjecanje. Radovi su predlagni prema žanrovima.

Od literarnih radova odabrani su:

- pjesme: Vlasta Đurina - Tanjur leteći
 Danijela Gudan - Svatko to može
- proza: Martina Petrović - Breza
 Ivana Junković - Osjećaj krivnje
- dramski tekst: Ivana Đurđević - Čakamo nove lете

Od dramskih radova odabrani su:

- recitacija Tina Moštaka - Ona
- igrokaz Ivane Kučak i Marijane Jakopović - Štef i Bara

Od novinarskih radova odabrani su:

- intervju s Jadrankom Čunčić-Bandov - Ivane Junković i Danijele Gudan
- Martinjski običaji - koje je zapisala Marija Novina
- Humoristički zapis - Martine Sviben
- prošlogodišnji broj LIPINOG PUČKOŠKOLCA koji je na županijskom natjecanju u Krapini predložen za državni susret.

Ivana Junković

U subotu 15. ožujka 1997. održano je školsko natjecanje iz FIZIKE. Najvjernljiviji rezultat, ali ipak nedostatan za odlazak na županijsko natjecanje, ostvario je Stjepan Razum sa 40 od 90 mogućih bodova. Drugo mjesto osvojio je Ivan Šenjug sa 24, a treće Martina Perešin sa 16 bodova.

Ivan Šenjug

naše - Martinu Bigec i Antoniju Rukliću. Martina je osvojila 10., a Antonio 5.mjesto.

Međutim i ostali su se učenici uključili u organizaciju natjecanja - bilo kao prometnici ili kao prijazni domaćini (konobari). Na kraju su svi ponijeli uspomene iz naše škole, a oni najuspješniji i knjige.

Redakcija

Na školskom natjecanju iz BIOLOGIJE održanom 28. veljače najuspješnija je bila učenica Ivana Orešić iz VIII.c, koja je odlaskom na županijsko natjecanje, 12.4. u Humu na Sutli, uspješno branila svoju radnju o gljivama i osvojila 6. mjesto.

Ivana Junković, VII.a

SAY IT IN ENGLISH...

MY FAMILY

My family is big and old. My mum is 39. She is gentle and clever. She likes cooking and reading. My dad is 38. He is clever and strong. He likes a sport. My sister Marina is 14. She is very smart. She likes listening to music. My sister Sanja is 9. She is curious. She likes playing computer games. My granny Ljubica is very old. She is 72. She is tender and kind. She likes to work in her garden. My grandpa Miroslav is 69. He is clever. He is curious and strong. He likes reading papers.

I LOVE MY FAMILY VERY MUCH!

Jasna Sviben, V.a

MY PLACE

My place is Gornja Stubica. It is situated under the mountain Medvednica. It has a population of about six thousand people. In the centre of Gornja Stubica there are some shops and buildings. In one of the buildings there is a post office. The place Gornja Stubica consists of twenty smaller villages. Tourists who come to Gornja Stubica can see parts of sights like Gupčeva lipa, an old church, the castle "Oršić" and the monument of Matija Gubec. Tourists usually come here in summer and spring because the days are nice then. Most of the people in Gornja Stubica work in the juice factory "Dona" which one is in the place. The others go to the other places. In Gornja Stubica almost every family raises ducks, pigs, chickens, valkits, turkeys and other animals. On their fields they grow corn, beans, wheat and other plants. On the hills there are vineyards so people make wine. Near the vineyards are small houses in which people make wine and keep it.

I like my place very much because there are lots of woods and meadows which are full of flowers especially in spring. The other reason why I like my place is that I was born there and it will always be my home.

Dragan Darapi, VIII.b

OUR TRIP

Last Friday, we went for a school trip with our class. It was very funny. We went to Goršica. We were walking for a very long time. On our way to Goršica we had a chance to explore the countryside. There are many green hills. We were going through the wood. We were picking up the chestnuts and some leaflets for the class. It was a perfect weather for the trip - it was nice and sunny. The leaves in the wood were of different colours: brown, yellow, green and red. When we came to the destination, we had our sandwiches, juices and some sweets. The boys were playing football, and the girls were running and playing some games. The teachers were cooking chestnuts on the fire they made. When we explored everything we wanted, we went home. Danijela Gudan, VII.a

NUR EIN MENSCH

Ich bin kein Stein
den man wegwerfen kann.
Ich bin keine Blume,
die man in eine Vase steckt.
Ich bin kein Regen,
der ewig fließt.
Ich bin nur ein Mensch,
der liebt,
und nicht geliebt wird.

Andrea Ričković

WIR DICHTEN UND DENKEN...

DAS ZIEL DES GLÜCKES

Zum glücklich sein
da braucht's nicht viel
mit wenig schon
kommst Du ans Ziel

DIE LIEBE

Die Liebe ist
wie ein Stern im Himmel,
der nie zu leuchten aufhört.
Die Liebe ist in allen Menschen,
nur bei manchen,
nicht gleich zu sehen.
Die Liebe ist Gottes Botschaft,
die er uns geschenkt hat,
um andere zu lieben.
Die Liebe ist eine Ewigkeit,
die man hütten muß
bis ans Ende des Lebens.

Sage nicht immer
was Du weißt,
Aber weiß immer
was Du sagst.

Emanuela Kosec, VIII.a

GEGEN MICH

Die Liebe ist gegen mich,
auf Deiner Seite ist alles.
Du wirst ohne mich leicht,
und wie werde ich ohne Dich.

Božidar Korman, VIII.a

ICH LIEBE DEUTSCHLAND

Ich liebe Deutschland
und seine Hymne,
Deutschland ist ein liebes Land.
Es hat seine Flagge,
Sie ist schwarz-rot-gold.

Martina Novosel, V.b

DAS GEHEIMNIS DER JUGEND

Jeden Tag hast Du sie angesehen. Sie war da. Auch wenn Du sie manchmal vergessen hast, hat sie Dich geliebt. Die Jugend hat für Dich gelebt. Auf einmal war sie weg, wie ein Blatt im Winde. Auf den Zehenspitzen ist sie in die Vergangenheit verschwunden, Du suchst sie und rufst sie, aber alles ist umsonst; sie kommt nie mehr zurück. Ihr Geist ist aber in Dir geblieben. Du und sie seid vereint. Trotzdem suchst Du nur sie. Sie versteckt sich, und Du fragst Dich wo sie ist. Das weiß nur sie. Das ist ihr Geheimnis, das Geheimnis der Jugend.

Ivana Kučak, VIII.a

Ivan Stakor, II.a

MOJ SUSRET S RADAROM SVEZNADAROM

Radar Sveznadar je sletio na moj krov. Mislila sam da je palo drvo na krov. Došao je do mene i rekao:

- Ja sam Radar Sveznadar s planeta koji nije ni Sunce, ni Saturn, Ni Jupiter...
 - Ni Mars, ni Venera, ni Uranus - prekinem ga ja.
 - Kako znaš? - upita me.
 - Zar ne znaš da si ti u mojoj čitanci? - pitam ga.
 - Stvarno? - reče on pomalo umišljeno.
 - Nećemo sad o tome, nego o nečem važnom, može?
- Došao sam na Zemlju jer više nisam mogao izdržati među tako hladnim i bezosjećajnim stručnjacima.
- Nećemo se valjda rastužiti pa da upropastimo ovako lijep projektni dan! Možeš li mi pomoći učiti prirodu?
 - Naravno, znam sve o prirodi kao i da si ti učenica 4.razreda.

Učili smo tako jedan sat, a onda upitah Sveznadara hoće li jesti.

- Ja nisam nikad jeo, a tako bih rado kušao sladoled, pečene kestene, kokoši... Znam što si ti danas jela!.. Jela si piletinu, mlince, krumpiriće i pila si sok.
 - Bravo, Radare! - uskliknem ja.
- Radar mi reče da ima iznenadenje za mene:
- Nisam ti rekao da mogu letjeti i da mogu otići gdje god želim. Nije mi baš zadovoljstvo biti sam.
 - Jupii!

Uzela sam odjeću i puno hrane. Sjela sam na Radara i mi smo uzletjeli u oblake. Gledali smo oblake, ptice i razgovarali. Odletjeli smo u Afriku pa smo vidjeli lavove, drveće i antilope. Ja sam jela, a Radar je čeznutljivo gledao dok nije zgrabio puranov batak i počeo ga jesti. Nije mu se ništa dogodilo, samo se prejeo pa je teško uzletio. U Australiji smo gledali klokane koji su veselo skakutali, koale i pustoš. Radar je bio veseo, pojeli smo sladoled i odletjeli u Europu: vidjeli smo Eiffelov toranj, Vatikan, Jadransko more, Njemačku, britanski dvorac Wales i Beč. U Veneciji smo plovili u gondolama. Na putu smo bili 7 dana. Na povratku je Radar rekao:

- Bilo mi je lijepo družiti se s tobom.

Ja sam rekla:

- Volim te, Radare!

Poljubila sam ga. U Radaru je zakucalo srce! Oprostili smo se, a meni je suza kliznula niz obraz. Obećao je da će doći za zimske praznike. Primam njegova pisma u obliku jesenskog lišća.

Martina Mikulić, IV.r PŠ Dobri Zdenci

Šećući šumom naišla sam na čudno biće

Jednog dana bila sam baš rašpoložena i odlučila sam krenuti u šetnju šumom.

Šuma je bila gusta i tamna, samo je malo sunčevog svjetla u nju dopiralo. Iza jednog stabla primjetila sam nešto ... To nešto se samo smijalo i dozivalo me tamo. Ja sam mu bojažljivo prišla i u sebi sam mislila: "Što će se dogoditi?" To biće me gledalo tamnim zelenim očima kao šuma u kojoj smo bili. Samo je šutio, ali napokon otvoril usta. "Ja sam Ja" reče to biće. "Ja je moje ime! Tvoje je ime Maja - znam". Ja sam se preplašila njegove bodljikave kose, njegovih velikih usta, kratkih nogu i dugačkih ruku. Mislila sam pobjeći, ali me je njegova dugačka ruka uhvatila. Rekao je da mi neće ništa, ali da mu treba malo moje kose. Odveo me u svoju letjelicu gdje se vidjelo da je njegovo tijelo šareno. Čudnim škarama je odrezao malo moje kose i rekao da mora ići.

Ja sam dugo gledala za letjelicom, a Ja mi je iz nje neprestano mahao. Naše prijateljstvo bilo je vrlo kratko ali lijepo.

Maja Hanžek, V.b

Tanjur leteći

Jedan je tanjur bio ljut jer je želio da leti i da bude žut. Govorio je stalno: "Ovdje gubiti vrijeme je katastrofalno. Umjesto da letim i da budem žut, ja ovdje čamim namrgođen i ljut."

I jednog se dana otvorila vrata regala, a tanjur izleti van, hopsala! A umjesto da leti on ravno na pod sleti.

Na deset se komada razbio osjećao se kó da ga je sto jedan nož bio. Sada je stvarno bio žut, ali je bio tužan, a ne veseo ili ljut.

Bio je žut od ljepila što su ga djeca sljepila. Od onda je dobar bio, no nikom više nije poslužio.

Vlasta Đurina, III.a

OBLAK

Bio je sunčan dan. Igrala sam se sa sestrom. Igrale smo se sa svojim sjenama. Gledala sam svoju sjenu i vidjela da polako nestaje. Pogledala sam nebo i vidjela da prema suncu putuje sivi oblak. Oblak je bio ljut. Počela sam plakati. Sestra je rekla da ćemo svojom maštom spasiti sunce. Razmišljale smo, razmišljale i dosjetile se. Pozvale smo cijelo selo da dode u naše dvorište. Rekle smo im da gadaju oblak kamenčićima. Svi su gadali u oblak. Na njemu su napravili veliku rupu. Iscurila je sva kiša koja nas je ljutila. Bili smo jako mokri. Došlo je sunce i osušilo nas. Bili smo suhi i zaigrani.

Antonija Pušec, IV.a literarna grupa

SVATKO TO MOŽE

Da bi napisao pjesmu - trebaš inspiraciju,
zatim odrediš temu - neku dobru vibraciju.
Samo počneš pisati slova,
i dobiješ nekoliko stihova.
Rime čak i ne mora biti,
ali je nastoj upotrijebiti.
I tad postaneš pjesnik,
raznih gluposti vjesnik.
I onda si na vrhu, dostigne te slava,
od silnih intervjuja već te boli glava.
Tako barem ja činim;
odabirom pravim i riječima finim.
Svi možete barem pokušati,
ali ako ne želite, ne morate me slušati.

Danijela Gudan, VII.a

KUĆA PUNA NOSEVA

U jednoj kući živi mnogo noseva.
Jedan nos je glava kuće. To je nos
Ponos. Ponos je uvijek ponosan na soju ženu
Zanosku. Zanoska se zanosi zlatom i prstenjem.
Zanoska ima i sina Prijenosa koji gleda
prijenose nogometnih utakmica. Ima i sina
Nosonju sa velikim i dugim nosom. Ima sina
Nanosa koji u kuću nanosi puno prašine. Ima
kćerku Nosnicu koja ima puno rupica na nosu.
Ima i najmanjeg sina Nosića sa malenim i
kratkim nosom. On je najmanji u kući.

Ana Lešković, III. a

MJESEC

Mjesec se smješkao s vrha jablana.
Vidio ga je jedan mrav.
"Je li to kolač?" upita se
i požuri uz stablo.

Ivana Novina, I.a

MALI BIMBO

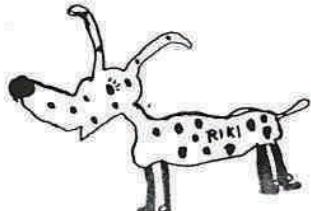
Bimbo je bio nestašan dječak. Imao je
smeđu kosu boje uvelog lišća, oči su mu bile
plave kao more, lice debeljuškasto kao jabuka.
Najčešće je nocio crvenu majicu, plave hlače i
zelene cipele. Volio je slušati crkveno zvono.
Uvijek kad se oglasilo počeo je veselo mahati
rukama i ponavljati: bim - bam, bim - bam, bim
- bam. Činio je to svaki dan. Zato su ga prozvali
Mali Bimbo.

Sanja Sviben, III.a

CMOKI

Moj Cmoki spi i spi,
leži i leži,
dok se zbudi same van
preleti.

Ivana Novina, I.a

ZMAJ I KROKODIL

Leti zmaj iznad prašume i ugleda krokodila kako pliva u rijeci pa mu vikne:

- Hej, ti! Ako ne kažeš tko si pustit će na tebe vatru.
A krokodil plašljivo odgovori:
- Ja sam krokodil Žderokodil. A tko si ti?

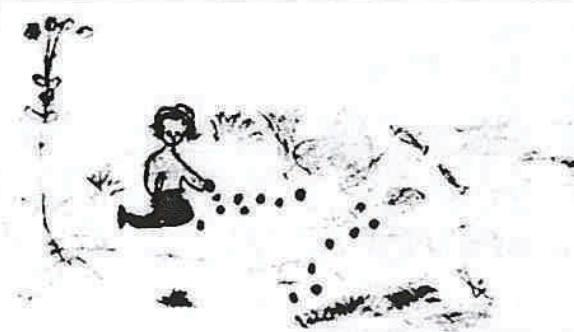
Zmaj mu odgovori:

- Ja sam zmaj, a zovem se Vatreni.
- Zmaj! - radnosno vikne Žderokodil. - Pa onda smo mi rodaci.

- Kako to misliš, rodaci? - upita ga Vatreni.

- Čuj, Vatreni, ja sam potekao od zmajeva, - kaže Žderokodil, - a kad smo se već upoznali ispričajmo jedan drugome nešto o svom životu.

- Dobro, - složi se Vatreni.

I dok su tako razgovarali dođe do njih zli tigar Bjesni i reče Žderokodilu:

- Hej, jesli li mi pripremio nešto za jelo?
Žderokodil se preplaši, a Vatreni to vidi, potegne ga na stranu i upita:
- Tko je ovo i zašto tebe pita za jelo?
- To je tigar Bjesni, - odgovori Žderokodil. - On je najjači u prašumi pa mi prijeti da će me pojesti ako mu svaki dan ne pripremim nešto za jelo.
- Zar mu se ne možeš suprotstaviti, - upita ga Vatreni.
- Ne mogu. Ja sam već jako star i moji su zubi tupi, a on je mlad i jak.
- Dobro, - kaže Vatreni. - Onda ću mu se suprotstaviti ja. Vatreni dode k Bjesnom i kaže:
- Čuj Bjesni, ako ne prestaneš mučiti mog rodaka, a i cijelu prašumu postat ćeš vatrena kugla.
- Oh, stvarno? - naruga se Bjesni - Kako se zoveš?
- Zovem se Vatreni.
- Čuj Vatreni, izazivam te na dvoboj.
- Dobro, - kaže Vatreni - Kada?
- Sutra u ranu zoru, - odgovori Bjesni i otide.

Žderokodil i Vatreni nestrpljivo su čekali jutro i kad je napokon došlo, Žderokodil upita Vatrenog:

- Vatreni, jesli li siguran da ćeš ga pobijediti?
- Ma naravno, - kaže Vatreni - Sa mnom nema šanse. Kad je Vatreni izašao, Bjesni ga je spremno čekao.
- Vatreni! - vikne Bjesni - Brojat ću do tri, a onda ću skočiti na tebe, a ti se snadi kako znaš.
- Dobro, - složi se Vatreni.

Dvoboj je započeo.

- Jeden, dva, tri, - nabroji Bjesni i skoči na Vatrenog.

Vatreni ga pogleda i pusti na njega vatru. Bjesni je izgorio. Svi stanovnici prašume su se razveselili jer zlu je došao kraj. Vatrenog su imenovali za kralja te džungle. Najponosniji je bio Žderokodil, koji prije nije bio ponosan na sebe, jer je potomak zmajeva za koje se uvijek govorilo da su zli, ali sada je bio mogu biti i dobar.

Jurica Novina, I.b

Zoran Ivanić, III.b

PROCAS TUŽNOM ZAVRŠETKOM

OSJEĆAJ KRIVNJE

Osvanuo je još jedan naizgled običan dan u kući medvjedića. Oni su živjeli u malenoj kućici do prelijepog jezera obraslog cvijećem.

Rano tog jutra gospodin i gospoda Medić otišli su na posao u grad i ostavili svoje dvoje djece medvjedića same kod kuće. Starijem medvjediću bilo je negdje oko devet medvjedih godina, a malenoj medvjedici bijaše tek pet.

Navikli da ostanu sami kod kuće, Marko i Lana probudili su se oko devet sati i sišli na uobičajeni doručak: tanjur meda i mlijeka. No, prije toga su se posvadali bez

ikakva razloga i Lana je, kao i uvijek, izvukla kraći kraj. Povrijedena i ogorčena odlučila je razbistriti misli. Nije doručkovala, već je navukla kupaći kostim i otišla na jutarnje kupanje.

Hladna jezerska voda posebno joj je godila u te tople ljetne dane. Skočila je u vodu i plivala nekoliko minuta. Odjednom je zamijetila s druge strane jezera u šumi dvije visoke pojave s dugačkim repom. Jako se uplašila, jer takve životinje u tom kraju još nije vidjela. Doduše, roditelji su joj pričali o takvim stvorenjima, no tim pričama nije vjerovala - ali sada više nije bila sigurna.

"Pa, zar su to zaista vukovi?" pitala se. Visoki, vitki, crne dlake, dugačkog repa, velikih zubi... opis je savršeno odgovarao. Toliko se preplašila da je umalo zaboravila kako se održati na vodi te je već počela malaksati, iako je bila pričinio dobra plivačica. Hitro je stala plivati prema obali, no to joj se činilo tako daleko! Svim snagama

je jurila, a njen pouzdan nosić slučio je opasnost. Brzo je skočila iz vode i pošla obavijestiti brata.

Ušavši u kuću zatekla je brata kako lista svoj omiljeni strip Medvjede nepodopštine i usput gricka medenu poslasticu. Iznećem je upita:

- Lana, što ti je? Zar se nešto dogodilo?

- Dd...aa... - procijedi ona sva dršćući.

Ivana Kravarščan, I.b

ničeg nema.

- Ali, nisam! Vidjet ćeš da nisam. Oni su bili ovdje, ta sigurna sam.

- Da, da, jesи. Kao i onda žabe ili još bolje, što je ono bilo...ah, da-krokodili... Pretjeruješ, ovdje doista nema nikoga, shvati već jednom da umišljaš.

Lana više stvarno nije znala što bi mislila. I prije je "viđala" stvari koje ne postoje, ali ovo je bilo nekako drugačije. Pokušala je zaboraviti čitavu stvar, no neki unutarnji glas nije joj dao mira. Stalno ju je mučilo pitanje: "Jesam li to doista izmisliла ili je to ipak bila stvarnost?"

Bližila su se četiri sata poslije podne i sunce je peklo jače nego inače pa su Lana i Marko odlučili poći u Šeinju. Uspinjali su se uskim i krivudavim putem da bi došli do visokog brijege podno kojega teče bistar potočić. Kad su se uspenitali na vrh, sjeli su umorni da se odmore. U daljinu su mogli vidjeti svoju kućicu pa su je promatrali. Odjednom Lana opazi one iste tamne sjene kako se primiču nji-

hovoju kući. - Dakle, ipak se nisam varala - usklikne.

- U čemu... misliš na vukove koje je "vidjela"?

Medvjede nepodopštine i usput normalnim, pa htjede sestruru proglasiti ludom, kad doista ugleda obrise visokih, vitkih pojava.

- No, onda, vidiš li što i ja? - nestrijepljivo će Lana.

- Da, da, sestrice, imala si pravo, doista dolje NEKOG ima!

- I što ćemo sada? Meni se čini da oni pokušavaju provaliti u našu Ona mu drhtavim kuću.

glasom ispriča što se dogodilo, a on je jer nema nikoga u blizini tko bi nam stade uvjeravati da pomogao. Do glavne ceste ima to nije istina, jer u nekoliko kilometara,

tom kraju nema Maloj medvjedici bilo je to suviše nikakvih vukova. I uzbudnja za jedan dan, te ona da bi joj pokazao stade plakati.

kako se vara, - Ma, nemoj sad plakati - tješio ju povede je van da je brat - stvari ne možeš popraviti. zajedno prošetaju Možeš mi jedino pomoći da ostvate da se ona uvjeri rim svoj plan.

kako je sve bila - Plan, kakav plan? - upita ona. samo njezina - Hajde, idemo, putem ču ti objasnašta. I doista, u niti. Najvažnije je da me u svemu tom trenutku oboje poslušaš i sve će dobro završiti, nikog ne vidješ.

Vidiš, to si ti nisam vjerovao - ispriča se. umisliša. Ovdje - Nema veze, - odvrati Lana, obriše suze i hrabro krene naprijed dok joj je brat objasnjavao plan.

Za to vrijeme dva vuka su provaljivala u kuću i odlučila ukrasti sve na što će nabasati.

Prvi od njih, Jura, pojurio je odmah na kat po vrijedne stvari dok je drugi, deblji lopov, Bartol, odjurio u kuhinju pronaći nešto za jelo. On je uvijek bio gladan. Silno je stao psovati kad je našao samo staklenke meda, jer, naime, vukovima je draže meso. Sve što mu se činilo bezvrijedno uništavao je baš onako lopovski. Drugi je također uništavao sve što mu se činilo suvišnim pa je čitava kuća nalikovala na svinjac.

Kada su napokon završili i uzeli sve što se uzeti moglo, natovareni teškim vrećama, odlučili su napustiti mjesto zločina. Htjeli su otvoriti vrata, no ona su bila zaključana s vanjske strane i onako pripiti (u međuvremenu su se napili slatke šljivovice gospodina Medića) stadoše se pitati tko ih je zaključao.

S druge strane vratiju medvjedići su se u sebi smijali što im je

prvi dio plana uspio, no sreća je potrajala samo kratko.

Lopovi su stali udarati u vrata dok ona napokon nisu po-pustila i obojica su pala na nos. Za medvjediće bila je to naizgled sretna okolnose te su ih dočekali drvenim toljagama i stali ih udarati po glavi. Lana je svom snagom udarila lopova Juru po glavi, no to nije bilo dovoljno i ovaj se samo za trenutak zbranio, dok je Marko svoj posao dobro obavio i debeli Bartol se sunovratio u nesvijest te pao u duboki stupanj kome.

No, nije bilo dovoljno vremena da pomogne Lani jer je nju jadnu Jura već naganjao po polju, ali na svu sreću ipak nije video Marka, te je on kovao novi plan kako da pomogne sestri. Svaka sekunda bila mu je dragocjena i u tom trenutku preplavila ga je bujica ljubavi što ju je osjećao prema sestri. Znao je da si nikad ne bi oprostio da joj se što dogodi.

Ivana Kravarščan, I.b

Lana je stala trčati poljem, željela je vikati u pomoć, no znala je da je nitko ne može čuti, a i pitala se što se dogodilo s njezinim bratom. Istrošila je sve snage i svakim trenom osjećala je kako joj je lopov sve bliže i bliže. Srce joj je ubrzano tuklo i više nije imala kamo pa je odlučila skočiti u vodu, bez imalo nade da će se spasiti.

Za vrijeme dok je nesretnu Lanu lovio lopov Jura, skočivši za njom u jezero, Marko je na kraju krajeva ipak odlučio potražiti pomoć te pošao putem grada.

Trčao je svim snagama pa kad je dotratio do glavne ceste, na svu sreću našao je dežurnog policajca, gospodina Lisičića. Objasnio mu je čitavu stvar, te oni hitro krenuše.

Kad su konačno stigli, bilo je prekasno.

Lana je plivala i plivala, no snage su je napustile i više nije mogla te ju je garavi lopov ubrzo sustigao i, vidjevši da je jadna posve izmučena, kako bi je dokrajčio uhvati je za vrat i stade utapati.

Lana se nije mogla oduprijeti. Osjećala je da je doista kraj i znala je da nikad neće vidjeti nikog svog. Zadnjim snagama po posljednji put pogleda u pravcu svoje lijepе kućice...
...pred očima joj se pojavi slika njezine nekad sretne obitelji. S tom slikom je umrla.

Uto se pojavi policajac gospodin Lisičić i Marko. Uhvatili su lopova Juru baš kad je izlazio iz vode. Drugi lopov još je uvijek ležao onesviješten. Već se spustio mrak.
— Gdje je Lana, gdje mi je sestra? — upita Marko lopova Juru, a ovaj se zlobno nasmijieši i stade zavijati.

Marko očajnički potraži sestrju, a pogled mu se zaustavi na malenom tijelu koje je plutalo na površini jezera. Bolno kriknu i stade vikati...
Policajac Lisičić odvede onu dvojicu u zatvor.

Osvanuo je još jedan dan, no u obitelji Medić nitko nije bio sretan. Čitavom kućom lebdio je oblak tuge jer više nije bilo malene medvjedice koja bi pjevala i samim svojim prisustvom širila ljubav, sreću i veselje.

Tog i narednih dana svi su plakali, a posebno Marko koji si nikako ne može oprostiti njezinu smrt. Da je odmah tražio pomoć, možda svega toga ne bi ni bilo ili da je barem bio brži kad je otišao po policajca Lisičića...

Tek sada je shvatio koliko je volio svoju sestru i koliko će mu sada nedostajati. No, sve što se dogodilo nije mogao promjeniti. Preostalo mu je samo da se pomiri sa njezinom smrću, da sjećanje na nju zadrži u najtopljem kutku svoga srca i da zabravi na OSJEĆAJ KRIVNJE!

Ivana Junković, VII.a

KAD MAME NEMA

Kad roditelji otidu od kuće, ja ostajem sama. Tada razmišljam što ću raditi. Počinjem se igrati sa barbikama. Najdraža barbi mi je Tea. Ima lijepu dugu kosu pa je mogu češljati i praviti frizure.

Tako igrajući se, sjetim se da mi nešto nedostaje. Tada pogledam gdje su mamine šminke. Uzmem torbicu sa šminkama i s veseljem počinjem birati koju ću prvu uzeti. Brzo se odlučim za crvenu i uzmem je. Tei našminkam usta. Malo rozog rumenila stavim joj na lice. Iznad očiju namažem joj plavim sjenilom i lijepo razmažem. Tea je tada puno ljepša. Uzmem malo parfema i to iz male boćice, jer taj ima najljepši miris. Tada namirišem Teu, a ona izgleda kao da mi se smije i zahvaljuje mi. Kada sve to uradim popravim joj frizuru i pošpricam lakovom za kosu. Tako sredenu Teu stavim na njezino mjesto, a ona sva blista i puna je mirisa.

Odjednom se prestrašim i pomislim da bi mogli doći roditelji. Brzo pospremim sve šminke i mirise na mjesto. Još jedanput pogledam da li je sve u redu. Kad ne bi bilo sve na mjestu, mama bi primjetila i jako se naljutila. Eto tako ja uredim svoju Teu kad mame nema kod kuće. Ona nikad ništa ne sazna.

Danijela Šagud, IV. r
P.Š. Dobri Zdenci

DRVO

Drvo ima velike grane
- pozelene kada sunce grane!
... i ostane takvo
dok ne dođe zima.
Ledena mu zima
sve lišće uzima.

U proljeće sve ispočetka:
kao mi
- od ponedjeljka do petka!

Natalija Lisak i
Vesna Ruk, VII. b

DVA KITA

Susrela se dva kita u nekom moru. Jedan kit je pronašao neku loptu, a drugi je ulovio ribu. Tada su se počeli dogovarati. Kitovi su odlučili da će svaki dobiti pola ribe, a poslije će se igrati s loptom. Igrali su se. Odjednom dodeće zao kit. Htio im je uzeti loptu, ali nije uspio. Kitovi su ga istjerali jer su bili puno jači i hrabriji. Tako su kitovi zajedno otisli kući. Drugi dan više lopte nije bilo. Pošli su je tražiti. Loptu su vidjeli kod zlog kita. Uzeli su mu loptu i rekli: "Ako se želiš igrati s nama i s loptom, nemoj nas pokušavati varati".

Oni su se tada sprijateljili. Svaki dan su se loptali. Tako su vidjeli da se svako prijateljstvo može ostvariti.

Josip Lisak, III.b

Jedna majušna kapljica kiše, a da sam to ja...

Jednog dana pala je kiša, a s kišom i ja. Pala sam baš na jedan kišobran koji je nosio nespretan dječak. Kišobran se ljaljao čas naprijed čas natrag. Nije mi bilo lijepo. Najednom je dječak pao, a ja sam kliznula na tlo. Dječak je uzeo kišobran i otisao, a ja sam ostala sama. Onuda je prolazila neka djevojčica. Njoj je pala kapa baš na mene i ja sam završila na njezinoj glavi. Bilo mi je lijepo makar me je ponekad škakljao jedan čuperak kose. Djevojčica je došla kući i skinula kapu. Njezina majka stavila je kapu u mirisnu vodu na pranje. Kupala sam se i ja i bilo mi je lijepo. Majka te djevojčice odnjela je vodu van i bacila je. Puhnuo je vjetar i odnio me u jedan mali bazen. Došlo je sunce i voda se počela isparavati.

Ja sam došla opet u oblake. Tamo sam bila najvažnija jer sam sa sobom donijela malo mirisne vode u kojoj sam se kupala.

Maja Hanžek, V.b

ZEC SKOK

Zec Skok je najbrži trkač i revolveraš Divljeg zapada. Ima velike uši i velike zadnje šape. Šešir mu je plavi s puno rupa kroz koje provuče svoje uši. Zec Skok je šerif koji uvijek pronađe i uhvati najzloglasnije kriminalce Divljeg zapada. Ima puno medalja za dobra djela koja je učinio. One mu se sjaje kao da su od zlata, a on ih ponosno nosi.

Zoran Ivanić, III.b

JEŽ, RAK I LISICA

Bio je dan varanja. Lisica odluči prevariti ježa. "Ježu, ježu!" vikala je lisica trčeći. "Što je lijo?" upita jež. "Medvjed ti krade jabuke!" Pošto je jež bio pomalo gluhi, krivo je shvatio što je lisica rekla pa otide raku na plažu. "Rače, rače!" usklikne jež. "Što je ježu?" upita rak. "Gliste ti kopaju po plaži." Raku su bile uši pune pjesaka pa krivo shvati i otide lisici u dubinu šume. On kaže lisici: "Ukrali su ti pile koje si trebala pojesti za ručak." Ona brzo otrči vidjeti da li je pile na mjestu, ali zastane na trenutak i shvati da je upravo prevarena.

Stjepan Kontent, V.b

LUTANJE

(ulomak iz : Novi jadi Gorana P.)

Jenuga lepuga dana, išel sam z bratem i Juru na brege. Opće se nisme javili mame da sme prešli.

Lutali smo po brega i njiva. Došli smo du jedne stare kleti de je biljen stari dedek teri je pil rakiju ko smuk. Male smo ga zafrkavali pa je biežal za nami ko bedak. Opće nisme pazili na vure pa sme prešli dalje.

I dok sme išli, došli smo du jenuga putoka i tam sme zeli jednu staru bačvu. Prijeli sme ju i kuturali pu putu. Več je upadala noć, a mi sme još bili daleke. Kad sme se spuščali u jarek, prijeli sme bačvu i hitili sme ju u jarek. V trsu je biljen dedek i, kak se bačva kuturala, točne ga je lupila. On je opal. Joj, kak je klel i letel za nami, pa sme skrenuli dima.

Kad sme se male približili, čuli sme kak me zove mama. Počeli sme leteti prema moje hiže. Kad sem otpet lesu, mater me je žvajzula. Prešla je k plotu i zela batinu. Dal sam petam vetra, ali me je vluvila i ščarila ko vraga.

Jura mi se smerjal, a mene je bila sram.

Prešel sam u hižu i čez oknje sam videl kak je Jura bijen ko konj. Joj, kak sam mu se smerjal. Imeli sme dižnjake prst debele.

Završile je naše lutanje i nigdje nam to više ne pale na pamet.

Goran Perešin, VIII.a

(ulomak iz:
Novi jadi
Gorana P.)

Robert Anušić, I.b

Bila je to lijepa sunčana subota. Normalno, kako za koga. Došao je dan kad mi je strašni Dali morao vratiti lov. Radilo se o 10000 \$ koje sam zaradio pljačkajući trgovine. Prošlo je već podne, a Daliju ni traga, kao ni mojoj lovi. Nervozno sam ga čekao na dogovorenom mjestu. Čekao sam odprilike negdje sat i pol, a onda mi je prekipjelo.

Uzeo sam sačmaricu, te kutiju metaka i otisao do svog porscha. Krenuo sam u planine u potragu za Dalijem. Došavši do pećine Lubanja skrenuo sam putokaze znajući da će Dali i njegova banda tuda proći. Došao sam do gusite hrastove šume u kojoj je bio Dalijev logor. Ugasio sam motor i tihom sam se prišuljao do

kolibice. Došao sam malo prekasno, jer je Dali upravo krenuo sa svojim starim *jugićem*. Spustio sam se do auta i počeo sam slijediti Dalija. Dali je skrenuo u slijepu uličicu, a meni je to baš dobro došlo. Nije mi mogao umaci makar nije ni znao da ga slijedim. Dali je stao i izašli su iz auta. Tiho sam se prišuljao iza njih i iznenadio ih pucnjem u zrak. Rekao sam im da ostanu tako kako jesu jer bi moglo biti krvi. Uz Daliju bila su još dva tacera s pljucama oko pojasa. Uzeo sam uže i Dali ih je svežao u autu. Ljutito i otresito sam mu rekao: "Gade, daj lov!", i u tom je trenutku izvadio svežanj novčanica u kojem je bilo negdje oko 100000. Rekao je da mu je to od pljačke banke. Zgrabio sam lov, a njega zavezao u auto. Mirno, bez straha otišao sam kući.

Polako se spuštalala noć, a ja sam otišao kod svoje ženske. Malo smo razgovarali i ..., pa sam zaspao. Probudio sam se oko 5 sati. Obukao sam se i krenuo do auta. Skoro sam pau u nesvijest kad sam video auto. To više nije bio onaj *porsche*, već olupina na kojoj je bilo ispisano velikim crvenim slovima: "UBIT ĆU TE DROTE!". "Dobro! Ovaj ste me put doista nasamarili," rekoh u sebi. U očaju nisam znao što učiniti pa sam zatražio poroč prijatelja. Bili su to Maček i Igor, po zanimanju murjaci. Nabavili smo pljuce i krenuli smo im se osvetiti. Prvi korak bio je pregledati čitav grad, sve hotele, motele, gostonice, restorane i teretane.

Maček je bio pravi murjak pa je otkrio onu trojicu. Prikupili smo snagu i oružje i krenuli smo u napad. Bili smo bez vozila pa smo drpnuli jedan *ford* na parkiralištu.

Došli smo do šume u kojoj je bila brvnara gdje su se skrivali drotovi. Dogovorili smo se i na tri smo ušli u brvnaru. Zamislite samo što smo našli? Začuđenim i prestrašenim drotovima su ispalile karte iz ruku. Poredali smo ih uz zid i zavezali ih. Razbjješnjeni Maček izvadi osigurač bombe govoreći: "Crknite drotovi! Crknite! ... Ja sam lud ..." Gledali smo ga začuđeno. Usrali smo se od straha kad je Maček bacio bombu. Mislili smo: gotovo je. No bomba nije bila prava. Bili smo mokri ko uši. Nasmijali smo mu se i odložili oružje.

U taj tren stiže murija, te opkoljava kolibu. Nismo se smjeli ni pomaknuti dok nismo raščistili stvar. Dali i njegova banda bili su uhićeni te odvedeni u Turopolje na dvije godine prisilnog rada zbog nanošenja štete, pljačke te nepoštivanja gradanskih prava. Mirno smo izšetali iz grada kao da se nije ništa dogodilo, ali za 100000\$ bogatiji. Dali je zbog napada u zatvoru dobio 60 godina robije pa je tamo i strunuo. Mi smo se obogatili i imamo svoje hotele i živimo sretno do kraja žiota.

Goran Perešin, VIII. a

ŠPORT I ŠAH

Jurjevska trka

održana je 27.04.1997. godine. Kao i prethodnih godina, učenici i učenice imali su priliku pokazati svoju brzinu. Najprije je održana Sveta misa, a nakon toga svečana utrka. Bilo je puno natjecatelja, gledatelja i domaćina. Učenici su postigli ove rezultate:

Kategorija učenika 3. i 4. r.:

1. Matija Lukina
1. Ivan Dinjar
2. Josip Novina

Kategorija učenika 5. i 6. r.:

1. Goran Jakšić
1. Denis Benko
2. Ivica Benko

Kategorija učenica 5. i 6. r.:

1. Silvija Herceg
1. Marina Korman
2. Katarina Španec

Kategorija učenica 7. i 8. r.:

1. Anita Španec
1. Vlasta Matija
2. Suzana Petrović

Kategorija učenika 7. i 8. r.:

1. Zvonko Tupek
1. Tomislav Ruk
2. Božidar Korman

Učenici i učenice su se Športska natjecanja među dosta namučili, ali je vrijedno nagradama.

Danijela Gudan, VII.a

ŠAH

Školska šahovska ekipa Gornje Stubice ove godine sudjelovala je na županijskom i državnom natjecanju u šahu.

1. veljače 1997. održalo se Županijsko natjecanje Krapinsko-zagorske županije u Krapinskim Toplicama.

EKIPNO: prvo mjesto osvojila je OŠ Matije Gupca Gornja Stubica. Za ekipu škole natjecali su se:

1. Tomislav Kelemen, VII.b
2. Marko Novosel, VI.b
3. Jurica Skušić, VII.b
4. Tino Moštak, VII.a

POJEDINAČNO:

1. mjesto - Tomislav Kelemen, G. Stubica
2. mjesto - Stjepan Loina,

Krapinske Toplice

3. mjesto - Marko Novosel, G. Stubica

14. i 15. 03. 1997. G. održano je državno natjecanje u šahu, gdje je naša škola osvojila 8. mjesto.

EKIPNO su se natjecali:

1. Tomislav Kelemen, VII.b
2. Marko Novosel, VI.b
3. Jurica Skušić, VII.b
4. Tino Moštak, VII.a

POJEDINAČNO su se natjecali:

1. Tomislav Kelemen, VII.b
1. Marko Novosel, VI.b

Mentor šahovske ekipe je g. Željko Žagar.

Također smo sudjelovali na Jurjevskom turniru gdje je Tomislav Kelemen osvojio 3. mjesto.

Tino Moštak, VII.a

ŠPORT

Učenici i učenice su se Športska natjecanja među dosta namučili, ali je vrijednim nagradama.

Danijela Gudan, VII.a

ŠAH

Rukometašice su u Oroslavju 16. 4. pobijedile domaće Oroslavje i Donju Stubicu, a na županijskom turniru u Humu na Sutli 26. 4. osvojile su 3. mjesto.

Rukometaši su u Oroslavju 19. 4. osvojili treće mjesto i nisu isli dalje.

Nogometaši su oba kola igrali na domaćem terenu. U prvom kolu su bili prvi, a u drugom su osvojili treće mjesto.

ZLATAR 1997.

Na ovogodišnjoj manifestaciji Dani kajkavske kulture u Zlataru raspjevane Gornjostubičance uspješno su predstavljale učenice petih razreda Ivana Škudar i Ksenija Kuhta. Zahvaljujući učiteljici Marini Pakelj koja se svake godine potruđi pripremiti učenike za to, zlatarska manifestacija više ne može bez nas!

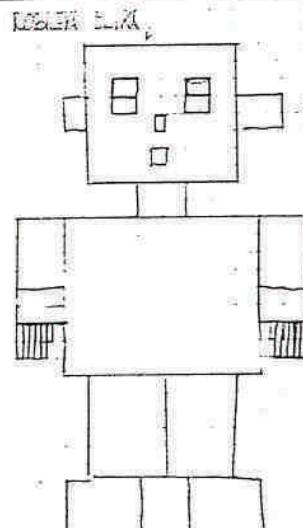
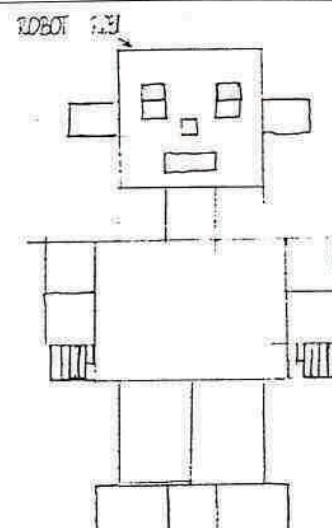
Robot Robi dao se slikati. Fotografu slika nije dobro ispala pa je načinio 8 pogrešaka. Robot Robi ih je pronašao - pronadi ih i ti!

Vlasta Đurina, III.a

PALCI (PREMETALJKA)
Ja sam jedna riba.
Čudnog sam imena.
Mnogi će reći da takve ribe nema.
Ali ima, ima
premenut me treba
pa će znati pročitati
čak i mala beba.
Vlasta Đurina, III.a

ZAGONETKA
On nas čuva u noći, pa ružan san neće doći.
(ANDEO)

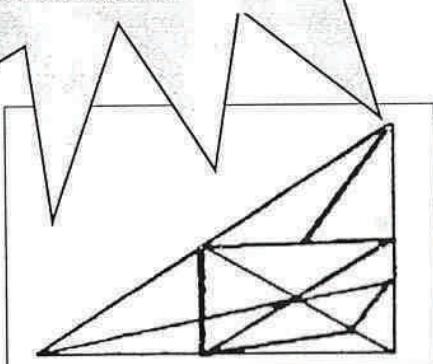
Vlasta
Đurina, III.a

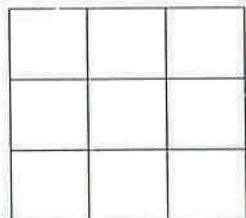
NAGRADNI NATJEČAJ!

Možete osvojiti besplatan treći broj našeg lista ako točno ispravite ovu školsku zadaću. Odgovor stavite u poštanski sandučić LIPINOG PUČKOŠKOLCA!

L		O
L	V	
R		
I	A	
K	S	
O		N
I		I
U	A	
R	M	
V		A
A	U	V
A		C

Koliko je trokuta na slici?

U kvadratiće stavi brojeve od 1 do 9 tako da u svim pozama zbroj bude 15.

Goran Perešin, VIII.a

KRIŽALJKA

Riješi ovu križaljku i dobit ćeš ime i prezime mog oca.

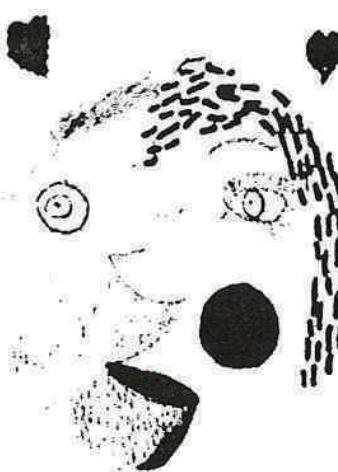
1. plemenita kovina.
2. kralj životinja.
3. vrsta papige.
4. pjevačica Turner.
5. imamo je na glavi.
6. mužjak ovce.
7. pjevač Stanić.
8. drugi naziv za sas.
9. mir kad se čita s desna na lijevo.
10. pjevačica Banfić.
11. žene je nose na ruci.
12. pjevač Vltović.

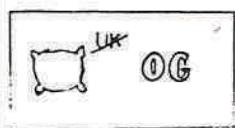
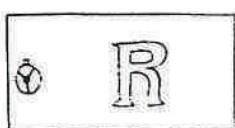
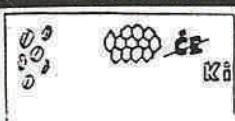
Vlasta, III.a

Mjesec sa ženom uživa na nebu jer će uskoro dobiti bebu.

Beba će biti mjeseciči mali, a ime će mu biti VALI.

Vlasta Đurina, III.a

REBUSI

Rebuse pripremili:
Goran Perešin, VIII.a i
Vlasta Đurina, III.a

BISERI IZ ĐAČKIH KLUPA

HRVATSKI:

- Vrste strofa: četverokuti ili migrene.
- Pjesnička slika je kada pjesnik opisuje nešto od početka do kraja.
- Tvorbeni način: pretvorba

ZEMLJOPIS:

- Alpe su koso jer je Zemlja okrugla
- Blatni turizam je na Blatnom jezeru.
- Glavni grad Grčke je Antena.
- Učili smo jugosjevernu Europu.
- Biljna zajednica na sjeveru Rusije je tuna.
- Treset je ono što se trese.
- Po kome je dobio ime Mount Everest?
- PO EVEREST INTENZIV prašku.
- Humus su črvi.
- Staro gorje u Španjolskoj su Pigmejci.
- Uplaninskoj zemlji rižaraste zato jer ima puno nizina.

FIZIKA:

- Led je teži od vode i zato tone
- Demokrat je uveo pojam atoma kao udjeljive čestice.
- Einstain je pas iz filma "Povratak u budućnost".

MATEMATIKA:

- Prasac u koordinatnoj ravnini...
- Za matematiku u početku bijaše broj (A)

KEMIJA:

- Atomi su građeni od atomske bombe.
- Nastavnice... mogu izvesti fokus?

POVIJEST:

- 1493. Je bila bitka na Grbavom polju.

BIOLOGIJA:

- Papučica je mala papuča.
- zapisali Marko Haramustek, VII.b i Danijela Gudan, VII.a

Leti iznad gradova i sela.

(VJETAR)

Ptica nije,
u sebi snažan huk krije.

ZAGONETKE

Ono nas grije,
Ono blaženo sije.

Vlasta Đurina, III.a

(SUNCE)

OSMOSMJERKA

Riješi osmosmjerku i pronadi ove riječi:
MATEMATIKA - VATRA - IVA - KUM - VRBA - RIBA - SLON - PLOČA - KONTON - BARKA - MORE - FORA - RAT - FETUS - LITRA - MUHA - HIJERIGLIFI - SITO - OLOVKA - ANAMARIJA - UŽE - LJUBAV - LAV - AUTO.

Goran Perešin, VIII.a

S	P	I	C	L	S	D	F	I	V	M	Ž
I	L	O	K	U	F	N	O	E	I	S	O
A	O	O	F	T	O	N	R	A	T	D	T
S	Č	D	N	K	L	O	A	Ć	R	U	I
B	A	R	K	A	M	U	H	A	A	Z	S
S	H	I	J	E	R	O	G	L	I	F	I
L	O	L	O	V	K	A	U	Ž	E	F	S
L	A	V	A	B	U	L	Z	E	B	R	E
O	T	U	A	N	A	M	A	R	I	J	A
S	K	M	A	T	E	M	A	T	I	K	A
G	U	I	S	V	R	B	A	B	V	B	S
P	M	P	M	E	K	A	P	Č	A	A	A

CRTA I PISAC: GORAN PERESIN VIII.a

Dragolasti: Dragon

